

Z obsahu:**Ať chválí Boha
všechny národy**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
9. 10. 2002
- strana 2 -

„Mějte odvahu být svatí“

Prof. Dr. Antonín
Ziegenaus
- strana 4 -

Slavnost Všech svatých

Don Gianni Sangalli
- strana 5 -

**„Cesta Církve do třetího
tisíciletí je svatost“**

Homilie kardinála
Joachima Meisnera ve
Václavovicích
29. září 2002
- strana 6 -

Zajed' na hlubinu

Homilie Svatého otce
Jana Pavla II. při
kanonizaci zakladatele
Opus Dei Josemarii
Escrivá de Balaguer
- strana 9 -

**Budeme souzeni
podle lásky**

- strana 10 -

**Blahoslavená Maria od
Boží Prozřetelnosti**

- strana 11 -

Očišťující láska

- strana 13 -

**Pastýř a vůdce farního
společenství**

- strana 15 -

EDITORIAL

Církevní rok se opět chýlí ke konci. Konec roku bývá spojen s prováděním bilance. Celý rok jsme slavili velká Boží tajemství, naslouchali jsme při tom Božímu slovu, které podle okolností buď zapadlo bez užítku, nebo přineslo úrodu, v optimálním případě až stonásobnou. Boží ekonomika nezná pojem soukromého podnikání. V ní je všechno důsledně zapojeno do centrálního plánu – plánu spásy. Znamená to pro nás, že žádná naše myšlenka, žádné slovo, žádný skutek není čistě soukromou záležitostí, ale figuruje v ústřední bilanci a nakonec se projeví buďto jako zisk, nebo ztráta. Jiné „kolonky“ tu nejsou k dispozici. Všechny, naprosto všechny naše myšlenky, slova a skutky patří mezi ony Hospodářem svěřené hřivny, ze kterých je třeba skládat účty. Abychom si živě uvědomili tuto skutečnost dokonale kolektivního hospodaření v Božím království, připomíná nám Matka Církve obzvláště důstojným a výmluvným způsobem celé ono velké *společenství svatých*, jehož jsme nedílnou součástí a v jehož rámci „hospodaříme“.

Představuje nám především onen nepřehledný zástup těch, kteří ze svěřených hřiven vytěžili ve prospěch všech hřivny další. Na těch nejmarkantnějších příkladech se můžeme dokonce přesvědčit, že čísla o výnosech, o nichž se mluví v evangeliu, jsou spíše jen symbolická a rozhodně nepředstavují žádný limit, protože výsledný užitek může být i tisíci i více násobný.

Ve srovnání s tímto úžasným bohatstvím, rozkvětem a užitekem ze zúročených Božích milostí a darů musí se pak každé zanedbání a zmaření Bohem svěřených kapacit jevit jako nesmírně bolestná a sklíčující ztráta. Proto po pohledu do blaženosti, radosti a slávy nebeských zástupů nabízí nám Církev

Pokračování na str. 19

Ať chválí Boha všechny národy

Žalm 66, ranní chvály v úterý 3. týdne

Právě zazněl hlas Žalmisty, který vyslal k Hospodinu radostný zpěv díky. Je to text krátký a velmi zásadní, který se šíří do nesmírnému horizontu, až obsáhne pomyslně všechny národy země.

Toto univerzalistické otevření odráží pravděpodobně pro-rockého ducha epochy, která následuje po babylonském vyhnanství, kdy se očekávalo, že Bůh přivede i cizince na svatou horu, aby byli zahrnuti slávou. Jejich oběti a celopaly by byly vítané, protože Hospodinův chrám by se stal *domem modlitby pro všechny národy* (Iz 56,7).

Plán spásy pro všechny

Také v našem žalmu 66 je vyzván univerzální sbor národů, aby se připojil k chvále, kterou Izrael vzdává v síonském chrámě. Dvakrát se totiž vrací tato antifona: *Ať tě, Bože, velebí národy, ať tě velebí kdekterý národ!* (v. 4,6)

I ti, kteří nepatří k Bohem vyvolenému společenství, obdrželi od něho pozvání: jsou totiž povolání, aby poznali *cestu*, zjevenou Izraeli. Tou *cestou* je Boží plán spásy, království světla a míru, do jehož uskutečnění jsou zahrnuti i pohané, přizvání, aby naslouchali hlasu Hospodina. Výsledkem tohoto poslušného naslouchání je bázeň Boží *ve všech končinách země* (v. 8), což je výraz, který vyvolává ani ne tak strach, jako spíše respekt a úctu k transcendentnímu a slavnému Božímu tajemství.

Boží požehnání a jeho ovoce

V úvodu i v závěrečné části žalmu je vyjádřena naléhavá touha po Božím požehnání: *Bože, buď milostiv a žehnej nám, ukaž nám svou jasnou tvář... Kéž Bůh, náš Bůh, nám požehná. Kéž nám Bůh žehná* (v. 2,7-8).

Snadno slyšíme v těchto slovech ozvěnu slavného kněžského požehnání, které udělil Božím jménem Mojžíš Áronovi a těm, kteří pocházeli z kněžské čeledi: *Kéž ti žehná Hospodin a kéž tě chrání. Hospodin ať nad tebou rozjasní svou tvář a ať je ti milostiv. Hospodin ať k tobě obrátí svou tvář a obdaří tě pokojem* (Nm 6,24-26).

Nuže, podle žalmisty bude toto požehnání vylito na Izrael a jako semeno milosti a spásy bude vloženo do země celého světa a dějin, připravené vzkličít a stát se košatým stromem.

Myšlenka zalétá také k slibu, který Hospodin učinil Abrahámovi v den jeho vyvolení: *„Učiním z tebe veliký národ a požehnám ti, slavným učiním tvé jméno a staneš se požehnaním... a v tobě budou požehnána všechna pokolení země“* (Gen 12,2-3).

Nejvznešenější plod

V biblické tradici jedním z účinků, který je možno zakusit v Božím požehnání, je dar života, hojnosti a plodnosti.

Náš žalm se zaměřuje výslovně na tuto konkrétní skutečnost, tak cennou pro život: *Země vydala svou úrodu* (v. 7). Toto konstatování podnítilo badatele, aby zařadili žalm mezi

z rolnického horizontu přešli do roviny symbolů. Tak Origenes aplikoval verš na Pannu Marii a na Eucharistii, tj. na Krista, který vzešel z květu Panny a stal se plodem, aby tak mohl být pokrmem. Z tohoto pohledu „země je svatá Maria, která vzchází z naší země, z našeho semene, z této hlíny, z tohoto bláta, z Adama.“ Tato země vydala svůj plod: to, co bylo v ráji ztraceno, bylo znovu nalezeno v Synu. Země vydala svůj plod: nejdříve zplodila květ, „... pak z tohoto květu se stal plod, abychom ho mohli jíst, abychom jedli jeho tělo. Chcete vědět, čím je tento plod? Je to Panna z Panny, Pán ze služebnice, Bůh z člověka, Syn z Matky, plod ze země“ (74 Omelie sul libro dei Salmi; Milán 1993, s. 141).

Zakončeme slovy svatého Augustina z jeho komentáře k tomuto žalmu. On ztotožňuje plod zrozený ze země s novostí, která se vytváří v lidech díky příchodu Krista, novost obrácení a plod chvály Bohu.

Neboť „země je plná trní“, vysvětluje. Ale „přiblížila se ručka toho, který je vytrhá z kořene, přiblížil se hlas jeho majestátu a jeho milosrdenství; země počala vzdávat chválu. Nyní vydává země svůj plod.“ Jistě, nevydala by svůj plod, „kdyby nebyla nejdříve zavlažena“ deštěm, „kdyby nesestoupilo shůry Boží milosrdenství.“ Ale nyní máme před sebou zralý plod v Církvi díky kázání apoštolů: „Když pak seslal déšť skrze své mraky, tj. skrze apoštoly, kteří hlásali pravdu, v ještě hojnější míře *země vydala svůj plod*; a tato úroda nyní naplnila celý svět“ (Esposizioni sui Salmi; Řím 1970, s. 551).

Bolletino Vaticano 9. 10. 2002
Mezititulky redakce Světla
Překlad -lš-

obřady díkyčinění za hojnou sklizeň, která je znamením Boží přízně a svědectvím pro jiné národy, že Hospodin je Izraeli nablízku.

Stejná fráze přilákala pozornost církevních Otců, kteří

Podmínka spásy

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

*Na těch dvou přikázáních
spočívá celý zákon i proroci.*

Ježíšovi protivníci si nedají pokoj. Zapojili všechnu svou vynalézavost, aby konečně našli způsob, jak na Pána vyvrátit. Mohli by se ze svých dosavadních nezdarů poučit, že jejich snaha je marná, ale jejich ješitnost je natolik zaslepuje, že nejsou schopni soudně uvažovat. Jestliže Boží Syn tak zaměstnává mysl těch, kteří Jej nenávidí, oč více bys měl na Něho stále myslet ty, který máš k tomu tolik dobrých důvodů. O tom hlavním důvodu bude řeč právě dnes. Farizejská provokace k tomu dává příležitost. Pros svého Pána, aby tě naučil přijímat každého s takovou trpělivostí a vytrvalostí, jak to činí On, a aby tě naučil moudrosti, jak využívat i škodolibé a zlé podněty k šíření pravdy a dobra.

Tak pracně připravená farizejská otázka se stává příležitostí, aby se mluvilo o tom, co je pro život člověka nejpodstatnější. Láska je totiž něco mnohem víc než pouhé přikázání. Láskou se tu rozumí něco jako **životní způsob**. Jestliže má zaujmout *celé srdce, celou duši a celou mysl*, pro nic jiného už v nich nemůže zbýt místo. *Srdce*, které zcela opanovala láska, miluje bezvýhradně a nezná žádná „ale“, žádná „až na“ nebo „výjma“. *Duše* zcela ovládaná láskou nachází jen v ní všechny smysl, směr a způsob svého jednání. *Mysl* vedená bezvýhradně láskou smýšlí a cítí tak jako její milovaná bytost. To, co opravdu zamilovanému ukládá láska, nepřipadá jí jako obtížná povinnost, ale jako vytoužená a oblažující radost. Je to veliký dar Stvořitele, který nás uschope milovat „až k zbláznění“. Nemá tedy být tímto darem milován v první řadě sám Dárce?

ON je tvým Pánem, který panuje tím, že miluje. ON první a přede vším tě miluje skutečně *celou svou bytostí*, a proto ti dal bytí podle *svého obrazu*: bytí schopné a určené k tomu, aby milovalo. Bez lásky není člověk člověkem. Bůh jako dárce lásky však nemůže být pro tebe jedním z mnoha, který se má spokojit s tím, co na něho zbude. Jeho láska je pro tebe vším a od ní máš všechno. Jeho máš tedy milovat přede vším a přede všemi. Neobávej se přitom, že by tvá bezvýhradná láska k Němu vylučovala každou jinou lásku, jinou radost a dobro. Právě naopak. Ona umocňuje každou pravou lásku a každé dobro na nekonečno, vždyť všechno, co je skutečně dobré a krásné, je z nekonečící řady jeho darů, kterými uskutečňuje svou lásku k tobě a které mají živit tvoji lásku k Němu.

Na rozdíl od „velké lásky“ mezi dvěma zamilovanými lidmi láska k Němu nikdy není slepá a hluchá. Lidská zamilovanost může vyústit do vlastní zahleděnosti, výlučnosti a izolovanosti, takže zamilovaným se zdá, že si zcela stačí sami dva. Ale úžasné vědomí, že Bůh tě **miluje jako sám sebe**, vede tě zcela opačným směrem, ven z úzkoprsé a sobecké nevšímavosti a uzavřenosti. Otcovo srdce stejnou láskou

jako tebe miluje i všechny tvé bližní. Všichni ti, které potkáš, ať už jsou ti milí nebo protivní, všichni, které znáš i které jsi v životě neviděl, kteří jsou blízko či daleko od tebe, ti všichni jsou předmětem stejně bezmezná a nezištná Otcovy lásky. Jak bys mohl nemilovat to, co tak velice miluje tvoje Láska? Bezmezná zamilovanost do tak dobrého Otce ti dokořán otevírá oči i uši, abys se stejnou vnitřností, s jakou živě pociťuješ své vlastní bolesti, potřeby, tužby a nároky, začal vnímat i potřeby těch druhých, kteří trpí a strádají nouzí, hladem, opuštěností a lidskou zlobou. Láska k Otci tě učí, abys podobně jako ON prožíval jejich bolesti, rány, opuštěnost a strádání jako své vlastní. Hojnost jeho darů tě nutí nejen k vděčnosti, ale také k vážnému zamyšlení, zda si z nich neukrajuješ nad míru pouze pro sebe na úkor těch, kteří nemají, co by si ukrojili.

Ačkoliv svět se tak usilovně pachtí za blahobytem, potřebných kolem tebe neubývá. Ani ve společnosti blahobytu nepřestávají platit Ježíšova slova: *Chudé máte vždycky s sebou*⁽¹⁾. Je tomu tak proto, že ďábel nepřestal *obcházet* a stále hledá, komu by mohl ublížit⁽²⁾, a je mnoho těch, kterým zle ubližuje. Otcova láska si tě vybrala, abys ani ty nepřestal *obcházet a hledat*, komu bys mohl *nalít do jeho ran oleje a vína a obvažoval je*⁽³⁾. Účinná láska k bližním je **jediný možný způsob**, jak opětovat nekonečnou lásku nebeského Otce. To jen pro naše pochopení je tato láska rozdělena do dvou přikázání, v jeho očích a jeho srdci je láska **jedna a nerozdělená**. Bůh se k nám přibližuje a snižuje v našich bratřích jako konkrétně dosažitelný předmět naší lásky. *Neboť kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí*⁽⁴⁾.

Nepřeslechni ani závěrečné Pánovo prohlášení: *Na těchto dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci*. V těchto dvou přikázáních je obsažen celý smysl zjevení, sama **podstata křesťanství**, a tedy i křesťanské civilizace. Nejsou snad všechny současné krize a problémy především důsledkem skutečnosti, že se na tento prázek přestalo dbát a na jeho místo nastoupil egoismus jakožto **antiláska**? Odtud je třeba také vycházet při všech úvahách o krizi v Církvi a o způsobech její obnovy. Dokud se sama **podstata** účinně nenaplní životem a skutky, všechno jiné „otevírání“, budování „struktur“ a rozvíjení „dialogu“ bude více na škodu než k užtku.

Pán ti dává jasný a výstižný návod, odkud máš začít reformu Církve: od svého *srdce*, od své *duše* a od své *mysli*. Vyprázdní je co nejdříve od zamilovaných sobeckých bůžků a od své vlastní modly a pak je, očištěnou modlitbou a pokáním, otevři Pánu, aby je *celé* mohl vyplnit **neoddělitelnou láskou k sobě a k lidem** tak, aby tuto tvou proměnu začalo zřetelně vnímat a pociťovat i tvé okolí. Tím způsobem začneš *vypravovat mezi pohany o jeho slávě, mezi všemi národy o jeho dívech*⁽⁵⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 26,14; ⁽²⁾ srov. 1 Petr 5,8; ⁽³⁾ srov. Lk 10,29-37;

⁽⁴⁾ 1 Jan 4,20; ⁽⁵⁾ Resp. Žalm 96

Liturgická čtení

1. čtení - Ex 22,20(21)-26(27)

Toto praví Hospodin: „Nesužij přistěhovalce a neutiskuj ho, neboť sami jste byli přistěhovalci v egyptské zemi. Neubližujte vdově a sirotku. Kdybys jim ublížil, že by si mně stěžovali, uslyším jejich stížnost, můj hněv vzplane, zahubím vás mečem, a vaše ženy budou vdovami a vaši synové sirotky.

Půjčíš-li peníze někomu z mého lidu, chudákovi, který bydlí vedle tebe, nechovej se k němu jako lichvář. Nežádej od něho úrok. Vezmeš-li jako zástavu plášť svého bližního, vrať mu ho do západu slunce. Je to pro něho jediná pokrývka, plášť pro jeho tělo. V čem by měl spát? Bude-li si mně stěžovat, uslyším ho, neboť jsem soucitný.“

2. čtení - 1 Sol 1,5c-10

Bratři! Vy sami víte, jak jsme se chovali mezi vámi kvůli vám. A vy jste napodobovali nás i Pána, přijali jste nauku, třeba v mnohém soužení, s radostí Ducha svatého, takže jste se stali vzorem pro všechny věřící v Makedonii a Achaji.

Od vás se přece slovo Páně rozšířilo nejen po Makedonii a Achaji, ale i po všech místech se roznesla zpráva o tom, že jste uvěřili v Boha, takže my o tom už nemusíme nic říkat. Vždyť tam lidé sami o tom vypravují, jakého přijetí se nám u vás dostalo a jak jste se od model obrátili k Bohu, abyste sloužili Bohu živému a pravému a vyčkávali z nebe jeho Syna, kterého vzkřísil z mrtvých, totiž Ježíše; ten nás vysvobozuje od bližícího se (Božího) hněvu.

Evangelium - Mt 22,34-40

Když se farizeové doslechli, že Ježíš umlčel saduceje, shromáždili se u něho a jeden z nich, znalec Zákona, ho chtěl přivést do úzkých, a zeptal se: „Mistře, které přikázání je v Zákoně největší?“

Odpověděl mu: „Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí.“ To je největší a první přikázání. Druhé je podobné: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“ Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci.“

„Mějte odvahu být svatí“ (Jan Pavel II.)

Oslavujeme svátek Všech svatých. Ale když se zeptáme leckterého křesťana, zda se chce stát svatým, odmítne docela energicky takový požadavek. Svatost, to není pro něho: svatí jsou prý zvláštní lidé, odcizené postavy, něco jako sádrové sochy v kostele. Také prý ještě nikdy žádného svatého nepotkal, nanejvýš zdánlivě svatý. Ostatně, jak tvrdí s oprávněnou strážlivostí, velkým svatým, který by byl kanonizován, tak jako tak nikdy nebude. Svatost prý není nic pro realistického křesťana.

Když svatý apoštol Pavel píše svým obcím, zdraví je: *Všem svatým v Kristu Ježíši ve Filipech^(*) (Fil 1,1)*. Nebo v listě Korintským *...všem svatým v celé Achaji (2 Kor 1,1)*, nebo *...všem v Římě, které Bůh miluje a které povolal do stavu svatých (Řím 1,7)*. Křesťané v Římě nebo v Korintě jsou svatí nikoliv vlastní silou nebo silou své vůle, nýbrž protože je Bůh chtěl posvětit; Pavel je nazývá *svatými v Kristu*. Kristus posvěcuje Církev (srov. Ef 5,26). Kdyby dnes Pavel psal list obci v Dießenu, adresoval by ho: *Svatým v Dießenu*.

Pavel povzbuzuje křesťany v prvním listě k Soluňským, aby žili tak, aby se *libili Bohu* a aby v tom *vynikali ještě více...*, neboť *to je Boží vůle: vaše posvěcení*. Bůh nás totiž, jak Pavel dále píše, nepovolal k nečistotě, ale k posvěcení. Kdo tím *poohrdá, nepohrdá člověkem, ale Bohem, který vám dává svého svatého Ducha (1 Sol 4,1-8)*.

Cena, jakou pro nás mají velcí svatí

Všichni jsou povoláni ke svatosti. To není výsledek vlastní energické námahy, nýbrž je to dílo posvěcujícího Boha. Jak však Bůh posvěcuje člověka? Podívejme se na velké kanonizované svaté! Tak rozličné jsou i cesty Boží v jednotlivých lidech: Bůh dává najít poklad, kvůli kterému je pro nálezce

všechno ostatní druhořadé. Tento poklad se nazývá *Kristus ve své lásce*. Když Platón říká, že počátkem filozofie je úžas, můžeme říct ještě více: Úžas, že jsme tak velice milováni Ježíšem Kristem, je počátkem svatosti. Ve své velkodušnosti nezůstává postižený u užaslého „být milován“, ale daruje tuto lásku zpět a daruje ji dále.

Svatý je tedy ten, kdo miluje, kdo objevil, že je milován, dále miluje a dává se od svého milovaného vést, a to zcela a bezvýhradně. Kdyby nebyla kořenem jeho jednání láska, byl by v křeči, nesvobodný, pravděpodobně duševně chorý, snad dokonce i směšný. Svaté nedělá síla vůle, jakkoliv je důležitá, ale síla lásky. Když se svatá Kateřina Sienká štitila nemocného, napila se vody, kterou ho obmyla. To bylo z lékařského hlediska velice nemoudré, odporné, lidsky směšně trapné, až bláznivé, jedním slovem nikoliv hodné napodobování, ale byl to osvobozující pokus stát se dokonalým v lásce. Totéž platí o Františkovi, který svůj odpor k malomocnému překonal tím, že jej políbil, nebo když Alžběta Durynská položila nezuživé dítě do svého lůžka a tam o ně pečovala.

Nepřehlédněme u těchto příkladů to podstatné: svatí jsou velcí milovníci, a proto svobodní lidé. V této lásce jsou zcela vedeni Ježíšem, kterého životně zpřítomňují; daří se jim ostatně

osvětlit jen část Kristovy podoby. Anna Schäfferová ve své desetiletí trvající nemoci zživotňuje Krista, který po všech svých kázáních a divech nakonec utpením vykoupil svět. Nebo svatí, kteří se věnovali výchově mládeže, jako Don Bosco, Marie Wardová: na nich je viditelná Ježíšova láska k dětem. Svatí, kteří pečovali o nemocné, dali ožít Ježíšově lásce k nemocným, Vincenc z Pauly lásce k zajatým a otrokům na galejích. Svatí zpovědnice, jako farář Arský, Leopold Mandi z Padovy anebo otec Pio dosvědčují nutnost odpuštění hříchů a jeho osvobozujícího působení. Každý světec žije z Kristovy lásky, v lásce k Němu a je poznamenán Kristovou láskou k chudým.

Svatý znamená totéž jako autentický křesťan. Žije ze samého srdce víry a dokazuje její věrohodnost. To, co koná a říká, je pravé. Tato pravost je ovšem zpravidla doložena až po jeho smrti, uznána spíše od dalších generací než od jeho současníků. V tom se světcům vede jako Ježíši Kristu. Je totiž cítit, že Jeho nároky jdou pod kůži. Na to existují tři možné reakce: člověk se otevře tomuto nároku a snaží se ho následovat. Nebo člověk cítí tento nárok, ale vzepře se mu. Převážně pak následuje jeho odmítnutí a potlačování. Ježíš vypráví často učedníkům o tomto odporu, o pronásledování a o tom, co nejvíce bolí,

Prof. Dr. Antonín Ziegenaus

o odmítání vlastními lidmi, jak tomu bylo u sv. Jana od Kříže ze strany jeho spolubratří. Pak je tu možno uvést ještě třetí reakci: člověk si „uchočí“ tento nárok, který vychází od Ježíše a od světců, a jelikož se mu nemůže zcela vyhnout, přizpůsobí ho svému vlastnímu vkusu a pohodlí.

Především se tyto reakce projevují ve zkušenosti mučedníků. Pro jedny je věrohodné svědectví, že Kristus je život a že věrnost k Němu stojí výše než pozemský život. Jiní ho pronásledují. I oni cítí onen nárok. Je to vidět z toho, že pronásledují křesťana, i když nespáchal žádný zločin, a proti všem zásadám práva jsou ochotni ho propustit, jestliže se zřekne Krista. Jiným by v případě lítosti byly příznavy nanejvýš polehčující okolnosti. I zde se vede mučedníkům jako Ježíši, v Jehož procesu nebyly dodrženy zásady práva.

Pro svatého, spojeného s Kristem, získává všechno překvapujícím způsobem svůj smysl. V románu „Jeden den Ivana Denisoviče“ představuje Solženicyn postavu křesťana Aljoši. Zatímco ostatní v táboře si stěžují na nespravedlivé odsouzení, Aljoša se večer modlí nebo čte Bibli. Aljoša si nestěžuje, vždy říká spoluvězňům, že se nemá bouřit proti tomu, co je nezměnitelné. Tu jeden z nich se závistí a s uznáním odpoví: „Ty máš svého Krista a víš, proč trpíš, ale jak my můžeme za to, že Stalin nebyl vyzbrojen pro válku?“ Ten muž říká něco podstatného: Kdo věří pevně v Krista, mnoha věcem sice nerozumí, ale přesto je přesvědčený, že

Slavnost Všech svatých

všechno má svůj smysl. Když zažije něco dobrého, může se z toho vděčně radovat – Terezie z Avily by řekla: když krůta, tak krůta; když ho postihne něco protivného, jako nemoc, utrpení, může to s Kristem učinit výkupným znamením; když ho postihne bezpráví, ví o své podobnosti s Kristem; když ho zabijejí, ví, co je to „být u Pána“. Svatý pociťuje velmi dobře, pravděpodobně hlouběji než my, bídu bytí, ale má svého Krista a může věřit ve smysl bytí. O tom bychom měli dlouze přemýšlet.

Neznámí svatí

Dlouhé uvažování o velkých svatých by nemělo vyvolat chuť dělat právě to, co oni. To by vedlo ke křečovitosti. Každý má svou vlastní cestu ke Kristu. Nemůžeme sahat po hvězdách, ale můžeme se podle nich orientovat. Na velkých svatých můžeme nejsilněji cítit Boží vedení a přítomnost v životě a šanci obstát s Kristem v nejrůznějších životních situacích.

Pohled na velké svaté nesmí však ostatní věřící zbavit odvahy. V Paříži je světoznámý triumfální oblouk s hrobem neznámého vojína. Zatímco jsme se ve škole museli učit zpaměti seznamy velkých hrdinů a jejich bitev, vzpomněli si pojednou na malého, neznámého vojáka, který nasazením svého vlastního života také přispěl ke zdaru bitvy. Podobně existují i neznámí svatí. Žena, která po desetiletí ošetřuje svého muže, trpícího progresivní sklerózou; misionář, který v primitivních podmínkách hlásá evangelium; žena, která se vzepře potratu a kvůli tomu ztratí partnera; nemocný, který prožívá svou bolest s velkou trpělivostí. Jestliže svou bídu přijímají z lásky ke Kristu, proč by neměli být započtení mezi anonymní světce?

Kdo ještě nikdy nepotkal svatého, pojí podzvěstí, že laika je již předem nasazena tak vysoko, že ji není možno dosáhnout. Ale Bůh chce přece naše posvěcení, protože jenom tak můžeme dospět do jeho společenství, které je pramenem vši svatosti.

*Z Der Fels přeložil -lš
(Kázání, které zaznělo
na Letní akademii v Dießenu 2001)*

(*) *omnibus sanctis in Christo Jesu*, Škrabalův překlad z r. 1948 překládá přesně všem svatým v Ježíši Kristu. – Novější český překlad uvádí nepochopitelně všem křesťanům.

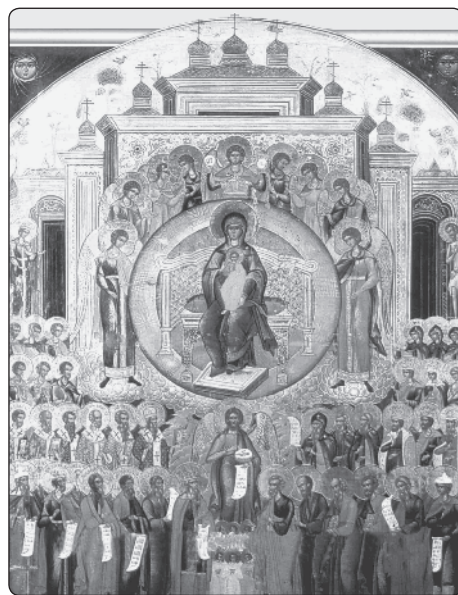
Jedna učitelka mateřské školky zavedla děti do kostela a ukázala jim obrazy svatých, zobrazené v chrámových oknech. Ve škole se kněz zeptal dětí: „Kdo jsou to svatí?“ Jedno dítě odpovědělo: „To jsou ti, skrze které vstupuje světlo.“ Obdivuhodná odpověď: svatí umožňují, aby vstoupilo Boží světlo. Oni jsou příčinou naší radosti, protože nás zaplavují Božím světlem.

Slavnost Všech svatých je jednou z nejmoudřejších, nejrafinovanějších, které liturgie vymyslela. Je to svátek celého lidstva, lidstva, které doufalo, trpělo, hledalo spravedlnost, a když se zdálo, že všechno prohrává, stalo se naopak vítězem.

Jsou vítězi, protože jsou svatí. Čtyřem andělům, kterým byla dána moc, aby ničili zemi, bylo řečeno: *Neškodte zemi, neničte ji, protože jsou tam svatí, kteří nesou na čele Boží znamení* (srov. Zj 7,3-9).

Stránky evangelia o blahoslavenstvích nám ukazují, podle jakých znaků se poznají svatí. Blahoslavenství jsou výkřik Ježíše, který viděl ten veliký zástup svých učedníků, který již žije životem jeho království: *Blahoslavení jste, vy chudí a pokorní v duchu, vy tiší, vy strůjci pokoje, pronásledovaní pro spravedlnost, kteří trpíte pro moje jméno, protože již vlastníte radost, kterou vám nikdo nemůže odejmout, radost Božích dětí* (srov. Mt 5,1-12).

Boží děti, jak úžasná je to věc! Připomíná nám to svatý Jan: *Milovaní, hleďte, jak velikou lásku nám Bůh prokázal, kdy se smíme nazývat Božími dětmi a skutečně jimi jsme. Milovaní, již nyní jsme Boží děti...* (1 Jan 3,1). Říká: již nyní, nikoliv potom, až po smrti. Svatost je zřetel, pro který žijeme: jestliže jsme se pro něho rozhodli a chceme ho, již nyní nám patří.

Podívejme se kolem sebe: ano, je kolem nás ve světě mnoho zla, ale naučme se rozpoznávat mezi sebou svaté, v našem bratru, v naší sestře, kteří žijí skutečně jako Boží děti, protože jejich život je živoucí podobností blahoslavenství. Můžeme jim říci: „Jste blahoslavení, protože žijete způsobem hodným Ježíšova království.“

Svatí nejsou jen ti z kalendáře. Svatí jsme i my v tom smyslu, že jsme byli stvořeni proto, abychom byli svatí.

Křesťané v prvotním společenství se tak mezi sebou oslovovali: „Zdraví vás svatí z Jeruzaléma, z Efezu, z Říma...“

Z toho vidíme, že svatost není pozvání jen pro některé, ale příkaz pro všechny, je to základní norma křesťanského života. Nemylme se: našim jediným povoláním je být svatí. Boží slovo je v tom směru zcela jasné: *To je vůle Boží: vaše posvěcení* (1 Sol 4,3). A Efezským Pavel napsal: *Vyvolil si vás ještě před stvořením světa, abyste byli před ním svatí a neposkvrnění v lásce* (Ef 1,4-5). A u apoštola Petra v 1. listě čteme: *V celém svém chování buďte svatí, jako je svatý ten, který vás povolal. Stojí přece v Písmu: „Buďte svatí, jako já jsem svatý“* (1 Pt 1,15). Tato naléhavá výzva apoštola je ozvěnou slov, která řekl sám Pán: *Buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec* (Mt 5,48). Všichni jsme povoláni, abychom žili již nyní životem Božích dětí v jeho rodině. Svatý Pavel to potvrzuje: *Jste spoluobčané svatých v Boží rodině*.

Jak úžasná je naše jistota, že jsme vnořeni do společenství svatých, kde nacházíme tak vydatnou pomoc. Pomáhají nám Panna Maria a svatí v nebi. Svatá Terezička řekla: „Budu trávit čas v nebi tím, že budu sypat na zem dešť růží.“

Pomáhají nám také svatí zde na zemi, osoby, které žijí spolu s námi. Nikdo není ponechán sám sobě: *Všichni jsme jedno tělo a údý jeden druhého*. Jan Pavel II. říká: „Je-li pravdou, že nikdo se nemůže stát svatým místo někoho jiného, je také pravda, že každý se může a má stát svatý s druhými a pro druhé podle Kristova vzoru“ (12. 4. 2001).

Spojuje nás všechny tajemná solidarita: všichni jsme povoláni, abychom žili životem Božích dětí. To nám dává sílu, abychom vytrvali v dobrém. Nic není ztraceno před tváří Boží z dobra, které bylo vykonáno, žádná slza, žádná modlitbička. Prosme Pannu Marii, Vzor a Královnu všech svatých, aby nám pomáhala vytrvat v předsevzetí směřovat ke svatosti.

Z Maria Ausiliatrice přeložil -lš

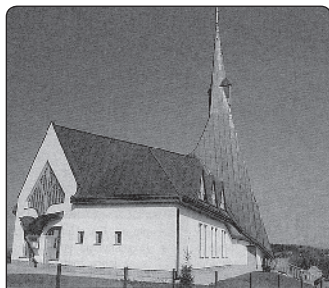
„Cesta Církve do třetího tisíciletí je svatost“ (Jan Pavel II.)

*Homilie kardinála Joachima Meisnera ve Václavovicích
29. září 2002 při příležitosti prvního výročí posvěcení
kostela svatého Václava*

Milí bratři, milé sestry!

„Cesta Církve do třetího tisíciletí je svatost,“ píše papež Jan Pavel II. ve svém prvním dokumentu nového tisíciletí „Novo millennio ineunte“. Ani v minulosti tomu nebylo jinak. Svátí uchovali evangelium živé a zpřítomnili Krista v každé historické situaci. Naše vyznání hříchů je sice dlouhé, avšak litanie ke všem svatým je ještě delší. V ní se s námi setkává svatý Václav, který přijal jako muž Boží výzvu života, na kterou hrdinsky odpověděl. Litanie ke všem svatým je celá chvalozpěvem na Boží milost, která se projevila jako síla v lidské slabosti. Někdy můžeme mezi sebou slyšet, že mnozí jsou docela spokojeni a srozuměni s tím, že jsou normální křesťané a žádní svátí. Přitom zapomínají, že v očích Božích jsou normálními lidmi světci, a nikoliv průměrní lidé.

Když dnes slavíme svátek sv. Václava jakožto patrona vaší země, pak je to výzva vaší obci, abyste přes všechny každodenní

*Kostel sv. Václava
ve Václavovicích*

ni záležitosti a úkoly nezapomínali na své původní povolání, totiž: *Budte svátí, neboť já, váš Bůh, jsem svatý!* (Lv 19,2) Svatost znamená co největší připodobnění obrazu člověka ke svému Pravzoru, totiž k trojjedinému Bohu. Křesťané dnes mohou tvořit obec pro třetí tisíciletí po

Kristu jen tehdy, budou-li žít z pramenů svých mučedníků, kteří jsou důležití pro dnešek, zítřek i pro pozítří. Základem a pramenem je však nezaměnitelně a nenahraditelně víra v trojjediného Boha: věřit Bohu, následovat Krista, myslet v Duchu Svatém, tak zní pro nás příkaz v přítomnosti pro budoucnost.

1. Věřit Bohu

Milé sestry, milí bratři, ruku na srdce. Na čem stavíme, pokud jde o budoucnost naší Církve: spoléháme na politiku, na sjednocenou Evropu, na lepší časy? Ne, my stavíme pouze na Bohu. Zlobím se sice kvůli leč čemu v Církvi i ve světě, i když toho není příliš mnoho. Ale ještě nikdy jsem se nemusel zlobit kvůli Bohu. Právě naopak. Působí mi radost a štěstí, že Bůh existuje. On je ten „Deus semper maior“, jak říká Ignác z Loyoly: „On je Bůh, který je vždy větší,“ takže nikdy nezklame srdce člověka hledajícího velikost. Svatý Bruno z Kolína, který založil řád kartuziánů, říkal vždy o Bohu: „O bonitas...“ to znamená: Bůh je náš bonus, náš zisk, náš nádherný úděl, který nám připadl.

Láska k Bohu a radost z víry budou ten jediný chléb, který bude ještě s to nasytit křesťany zítřka a pozítří. *Radost z Pána je vaše síla* (Neh 8, 1), říká Nehemáš. Naše bída spočívá v tom, že už Boha tak často nevychnutáváme, a proto se nás zmocnila nechuť, nezáměr a nechutenství, když se jedná o Boha a o jeho království. Boha musíme a můžeme vychutnávat. A tento Bůh chutná stále více, neboť on je přímo okouzlením. To bych chtěl nám všem popřát,

abychom v Církvi našli chuť k Bohu, aby radost z Boha mohla být po celý život naše síla. Pak nám bude darováno to, čemu říkáme duchovní vyzařování.

Naproti tomu trvalé zehráni a škarohlídství ve společnosti a v Církvi je zvlášť nepříjemnou formou ateismu. Naše křesťanské obce se zmenšují. To je pravda! Avšak náš Bůh je stále větší Bůh. To je přece také pravda! Můžeme naříkat nad nedostatkem křesťanů a v důsledku toho také nad nedostatkem kněží, to souhlasí. Avšak náš Bůh je plnost, která doplňuje a přepĺňuje každý nedostatek. To je přece také pravda! Jako jednotliví křesťané se často cítíme bezmocní a ubozí. Avšak o nás přece také v určité míře platí slovo anděla k Marii: „Jsi plná milosti“ (srov. Lk 1,28).

Z jeho plnosti jsme všichni obdrželi, milost za milostí (Jan 1,16), stojí v Janově evangeliu. Můžeme to opakovat i my? Nebo musíme říct: nastavili jsme svou víru na úsporný plamínek, považujeme se za správce křesťanské pozůstalosti. Kdo už neplní misi šířit křesťanství, ten už podal demisi, vzdal se. Jsme tedy Církvi na postupu, nebo na ústupu? Církev je v první řadě nikoliv instituce, ale expedice. Čekáme na lepší časy, avšak již naše přítomnost je naplněna tím nejlepším Bohem. Na co tedy vlastně ještě čekáme?

Někdy mám dojem, že my křesťané jsme plni komplexů méněcennosti. K tomu není vůbec důvod. Nikoliv proto, že jsme lepší než jiní lidé, nýbrž protože lepší je náš Bůh. Věříte tomu? „Bůh sám postačí,“ říká velká svatá Terezie, a to v tom smyslu, že my křesťané jsme tak nároční, že nás může uspokojit pouze Bůh. Světci ve své tísní nestavějí na lidské taktice, na pozemské chytrosti, nýbrž pouze na Bohu, který je zároveň opojil radostí, protože s Bohem je člověk vždycky vítězem. S ním jsem vytáhl ten správný los. Tento okouzující Bůh vyvolává na-

ši lásku k Bohu a dává nám radost z víry. V tom a pouze v tom jsme společenstvím, které má budoucnost, tisíciletou obcí, jež může s rovnou páteří, sebevědomě a se zvednutou hlavou učinit první kroky do třetího tisíciletí po Kristu. Věřit Bohu, ale následovat Pána.

2. Následovat Pána

Že je to možné, to nám ukazuje existence a způsob života světců. Ti nám dosvědčují fascinaci Kristem, který chce všech-

*Interiér kostel sv. Václava
ve Václavovicích*

ny nadchnout, aby šli za ním, každý svým způsobem. Kdo žije z plnosti Kristovy, nejde životem jako vychrtlý kumštýř lásky, nýbrž jako člověk Boží plnosti. To ukazuje svatý Václav, který je po staletí velmi uctíván Božím lidem jako průvodce na cestě.

Apoštol říká o Kristu: *On je obrazem neviditelného Boha, prvorozený celého stvoření. Neboť v něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi* (Kol 1,15.16). Jsme stvořeni podle Jeho obrazu. Jen kdo zná Krista, ten zná také sebe. Kdo jde za Ním, přijde k sobě. Křesťan najde svou vlastní identitu u Krista. Pán nás vysvobodí z odcizenosti vůči sobě samým, vůči jiným i vůči okolnímu světu a uvede nás do podobnosti s Kristem: *Kdo chce svůj život zachránit, ztratí jej, kdo však svůj život ztratí pro mne, zachrání jej* (Mt 10,39). Takoví lidé, totožní s Kristem, pohnou pozitivně světem, podobně jako Kristus. Kristus nikdy neříká: „Marš – kupředu!“ nýbrž vždy: „Za mnou!“

Zůstaneme-li v tomto smyslu křesťany, nemusíme si dělat starosti o své děti a vnuky v třetím tisíciletí! Říkáme „následo-

vat Pána“, protože on šel cestou Boží. Na této cestě Mu již po krátké době, řečeno lidsky, nezbyla šance být úspěšný. Svěmu poslání však zůstal věrný až na kříž. Když byl nakonec usmrcen, nezůstala nejdříve Jeho věrným žádná šance a žádná naděje. Historie jej převálcovala; „historie převálcovala“ také je – viděno pozemsky. Avšak z tohoto pohybu vzešla síla, která doslova změnila celý svět. Neboť kříž byl dovršen zmrtvýchvstáním, neúspěšnost velikonoční plodností, konec byl završen novým začátkem. Kříž je minus světa (-), které se Božím přičiněním změnilo na plus (+). Na kříži přivedla Boží moudrost lidskou moudrost ad absurdum. Křesťané mají proto znamení +, jsou to lidé kříže. Stavme v přítomnosti více na Boží moudrosti, aby náš svět dostal velikonoční budoucnost.

Někdy máme důvod k domněnce, že se dnes naše víra dostala do slepé uličky. Jako následovníci Krista však máme ještě mnohem spíše důvod hledat v dějinách dneška novou naději a novou odvahu, vždyť to jsou Boží dějiny, dějiny s námi a pro nás. „Důvěrujme životu, protože Bůh jej žije s námi,“ říká Alfred Delp několik hodin před svou popravou ve vězení Berlín-Plötzensee. Že Kristus existuje, to nám dává naději a budoucnost.

3. Myslet v Duchu Svatém

Věřit Bohu, následovat Pána, myslet v Duchu Svatém, to je správný způsob křesťanova smýšlení. Svatý Augustin se modlí: „Dýchej ve mně, Duchu Svatý, abych myslel svatě.“ Děláme to? Nebo myslíme čistě sociologicky, psychologicky, pedagogicky, ekonomicky, tedy čistě pozemsky? Duch Svatý je náš elixír života. V něm žijeme, pohybujeme se a jsme. On nás činí citlivými, tj. činí nás vnímavými pro skutečnou přítomnost Pána v jeho Církvi. Duch Boží probouzí v nás samých obraz

Boha a spojuje nás s živým Bohem. A Duch Boží nás uschopňuje vůči druhým lidem. Spojuje nás s lidmi do opravdového společenství, do jedné rodiny, do jedné obce.

Duch Boží nám dává cit či posvátný instinkt tušit v přirozeném to nadpřirozené, ve světském vnímat to nebeské. Proto pro nás dnes velmi platí slovo dopisu Efezanům: *Nežijte tak, jako žijí pohané podle svých marňých představ. Mají zatemnělou mysl a odcizili se Božímu životu pro svou nevědomost a zatvrzelé srdce* (Ef 4,17-18). Neboť „**bez Svatého Ducha**“, říká pravoslavný metropolita Ignatius Hazim, „**je Bůh daleko, Kristus zůstává v minulosti, evangelium je mrtvá kniha, Církev je jenom organizace, autorita totalitou, misie jsou propagandou, kult je zaklínáním a křesťanské jednání je otrockou morálkou. Avšak s Duchem Svatým se pozvedá celý vesmír a sténá v porodních bolestech přicházejícího království, s Duchem Svatým je zmrtvýchvstalý Kristus skutečně tady, evangelium je silou života, Církev znamená trojjediné společenství, autorita je osvobozující službou, misie jsou novými Letnicemi, liturgie je vzpomínkou i předjímáním, lidské jednání je oslaveno.**“

Kdo chce tedy dnes žít v Církvi pro třetí tisíciletí po Kristu, pro toho platí slova dopisu Řimanům: *Neprizpůsobuje se již tomuto světu, nýbrž změňte se a obnovte svoje smýšlení* (Řím 12,2). Změňte se, obraťte se! Obrátit se – ale kam? Kde je orientační bod, ke kterému se znovu můžeme naučit zaměřovat směr svého života? Nuže, je pouze u trojjediného Boha, budeme-li věřit Otcí, následovat Syna a myslet v Duchu Svatém. Potom budeme mít – tak je nám to příslibeno – velkou přítomnost a ještě větší budoucnost. To nám do svědčuje svatý Václav, ochránce vaší země. To je také naším posláním. Amen.

+Joachim kardinál Meisner

Významné konverze

V době, kdy je stále slyšet především o počtech věřících, kteří vystupují z Církve, stává se svědectví těch, kteří se naopak rozhodli do katolické církve vstoupit, obzvláštním povzbuzením. A to tím spíše, jestliže se jedná o významné osobnosti, které po dlouhé době usilovného hledání našly svůj domov v katolické církvi.

Organizace „Miles Jesu“ zve proto na mezinárodní konferenci „Cesta do Říma“, která se uskuteční ve dnech 7. – 11. listopadu v Avile ve Španělsku. Na této konferenci podají osobnosti s mezinárodním věhlasem svědectví o svém duchovním návratu do katolické církve.

Prezident konference je sám významným konvertitou: Fr. Graham Leonard byl anglikánským biskupem v Londýně a třetím nejvyšším prelátem anglikánské církve. Byl také členem Sněmovny lordů. Nyní se zasazuje zvláště o jednotu křesťanů.

Dalším referujícím je slavný někdejší lékař největší potratové kliniky světa Dr. Bernard Nathanson, který přestoupil z židovství ke katolicismu v roce 1999 a stal se předním bojovníkem proti potratům.

Linda Poindexterová konvertovala rovněž v roce 1999. Je manželkou admirála Johna Poindextera, národního bezpečnostního poradce prezidenta R. Regana. Také ona promlu-

ví na této konferenci vedle mnoha dalších konvertitů, ale také významných církevních hodnostářů katolické církve. Kardinálové, teologové, politici, královská šlechta z pěti kontinentů budou hovořit o tom dobrém, co Církev působí a nabízí světu, a o lásce, kterou k ní chovají. Podají své svědectví o tom, co je přivedlo do katolické církve.

Avila byla zvolena proto, protože je to „místo svatosti“: je to město nejen sv. Terezie, velké karmelitské mystičky a první učitelky Církve, ale také město sv. Jana od Kříže, sv. Petra z Alkantary, sv. Vincence, sv. Petra Batistuty a konečně služebnice Boží královny Izabely Katolické.

Organizátoři poukazují navíc na další zajímavá fakta. Jen o velikonoční vigílii 2001 bylo v USA pokřtěno 70 000 dospělých. Do katolické církve vstupuje v USA ročně 150 000 lidí. V Africe činí tento počet kolem 1 milionu. Do katolické církve přestoupilo 240 anglikánských kněží a 4 biskupové, mezi nimi kardinál John Henry Newman.

Podle Kath-net
6. 10. 2002
Překlad -lš-

Dělejte to málo, co můžete, protože jsme lidé, a ostatní přenechejte Božímu působení.

František Saleský

UFO - SEKTA ZAHÁJILA TĚHOTENSTVÍ Z KLONOVANÝCH ZÁRODKŮ

Chemička Brigita Boisselieová z Las Vegas v USA oznámila, že větší počet žen byl oplodněn klonovanými lidskými zárodky a jsou již v třetím měsíci těhotenství. Skupina kolem podniku Clonaid jsou příslušníci sekty raeliánů. Rael je vyznavač UFO, který se pokládá za „proroka a mesiáše vědecké doby“. Jeho ideologie pochází z islámu. Příslušníci sekty tvrdí,

že měli osobní styky s bytostmi z jiných světů. Původem Francouz Raël, vlastním jménem Claud Vorilhon (* 1946), založil sektu v roce 1973 a očekával, že ho UFO vezmou na svou palubu, což se mělo stát již v roce 1975. Pokládá se za jediného legitimního posla mimozemských světů. Podle názorů této sekty umožňuje lidské klonování lidem zde na zemi věčný život.

St. Maria de la Garde

Zpráva radostná proti neradostné

„Je to skutečně pravda?“ ptají se ti, kteří slyší, že se skutečně to, oč usiluje již několik let benediktinský klášter Svaté Magdalény v Le Barroux, který existuje teprve dvaatřicet let a obývá ho komunita 68 mnichů, jejichž průměrný věk je 32 let. Pocházejí z různých krajů světa a usilují o založení dalších mnišských sídel. Je to smělé úsilí, protože už celá řada biskupů jejich žádost odmítla ve strachu ze všude panujícího ducha času.

Přísná větev benediktinů ve Svaté Magdaléně rozkvétá především díky tomu, že v souladu s Motu proprio „Ecclesia Dei“ zachovává starou latinskou tradici v liturgii hodin i ve slavení mše svaté. Kolem kláštera jsou rozsáhlá levandulová pole a na nich se v létě pasou stádisíce včel. Jsou tak zdrojem levandulového medu, který je klášterní specialitou. Protože mateřský dům v Le Barroux také připomíná přeplněný úl, uvítal rozhodnutí švýcarského biskupa v Agenu Mons. Descubese, aby benediktini s tradiční římskou liturgií založili nové převorství v místě vzdáleném 20 km od sídla biskupství. V novém kláštře bude na počátku osm mnichů. Klášter ponese titul St. Marie de la Garde a je pod ochranou Panny Marie Neposkvrněné.

Smutná naproti tomu je zpráva, že kapitula kapucínů v Německém Švýcarsku rozhodla o zrušení klášterů v Soloturnu a ve Stansi. V roce 2004 mají následovat další dva kláštery. Staré, kdysi kvetoucí a pozhnané řádové společenství se stalo obětí moderního ducha času. Že jsou kapucíni v Německém Švýcarsku na cestě k vymření, kontrastuje trpce se skutečností v Le Barroux.

Cl. Schlatter -sks-

O pravé úctě ke svatým

Jestliže je naše úcta k zbožným a svatým pravá, a taková také má být, musí nás dělat moudřejšími, lepšími a blaženějšími. Úcta ke svatým není pravá a správná, pokud se skrze ni nestáváme dokonalejší v naší úctě k Bohu, v lásce k bližním, v trpělivosti, pokoře a mírnosti. Pravou úctou ke svatým se nám musí klanění Bohu, Kristu a Duchu Svatému, svatost mravů a jednání a změna našeho života stávat stále milejší.

Abychom se ve své úctě ke svatým vyhnuli všemu, co je falešné, neužitečné a co vede k pobožnůstkářství, dbejme pravidel správné úcty:

1. S pravou a dokonalou úctou ke svatým je spojeno vnitřní zalíbení v Boží dobrotivosti, milosrdenství, moudrosti, všemohoucnosti a svatosti.

2. Pravá úcta k svatým musí být spojena s děkováním a chválou za Boží dobrotivost a moudrost.

3. S pravou úctou ke svatým roste také víra v Ježíše Krista a důvěra v Jeho dobrotivost.

4. Kde je pravá úcta k svatým, tam je také živá touha po

čistém a svatém životě a pravé věčné blaženosti.

5. Pravá úcta k svatým zahrnuje vážné úsilí o následování jejich ctností a jejich příkladu.

6. Svaté jako Boží přátelé můžeme také vzývat a prosit je, aby nám u Boha vyprosili všechny milosti i dar jejich následování.

Tím, čím jsou svatí, můžeme se stát i my.

1. Svatí jsou nyní osvobozeni ode všeho zla. Slzy jsou setřeny z jejich očí. Žádné horko dne ani chlad noci, žádná bolest, žádné rány, žádný hlad ani žízeň, žádné vzdechy; žádná závist ani hněv, žádné nepřátelství, žádné přinucení; žádná bída ani nouze, žádný nedostatek, žádná lítost kvůli minulosti, žádná starost o přítomnost, žádný strach z budoucnosti; žádné zlo, žádné pokušení k hříchu. Nemůžeme i my být nakonec zbaveni všeho zlého – jestliže jen chceme?

2. Svatí jsou nyní u Ježíše Krista. Přebývat s Ježíšem je zdrojem nejčistší věčné radosti. Jsou nyní u Toho, kdo byl již dlouho za jejich života jedinou touhou jejich srdce.

OBAVY V RUSKU

Moskevský arcibiskup Tadeusz Kondrusiewicz má obavy o budoucnost katolické církve v Rusku. Stále přibývá kněží, kteří jsou jako cizinci prakticky vyhoštěni ze země, a to může vést ke kolapsu pastorační práce mezi ruskými katolíky. „Jsem skutečně velice, velice znepokojen,“ řekl arcibiskup vatikánskému rozhlasu, „neboť mnozí naši kněží jsou cizinci, ale to je důsledek ateistického systému. Poslední kněz byl v Rusku vysvěcen v roce 1918, pak opět až v roce 1999. To znamená že po dobu 81 let nemohl být vysvěcen žádný místní kněz. Jestliže nyní některý kněz nemůže dále působit, není obětí on, ale naši věřící. Jsou to ruští občané, kteří musejí trpět, ačkoliv mají stejná práva jako ostatní ruští občané.“

RUMUNSKÝ PATRIARCHA V ŘÍMĚ

Rumunský patriarcha Theoktist z Bukurešti navštívil Řím. Setkal se s papežem Janem Pavlem II. Je to odpověď na papežovu návštěvu v Ru-

Nemůžeme i my přijít k Ježíši Kristu – jen když chceme?

3. Svatí v nebi jsou nyní ve společenství a spojení těch nejlepších lidí. Zlé sousedství na zemi se změnilo v nejvznešenější bratrství v nebi. I my můžeme přijít tam, kde jsou – jen když budeme chtít.

MODLITBA

Dej nám, Pane, abychom v Tvých svatých obdivovali zářky Tvé nekonečné lásky, slitovnosti a všemohoucnosti Tvé milosti. Dej nám, abychom při pomýšlení na ně měli před očima živě svou vysokou důstojnost a své vysoké určení. Ved' nás jejich příkladem, který je jedinou cestou k pravému cíli, a vyslyšej jejich prosby za nás. Kež tak prožíváme, že jsi jejich i náš Otec a že jsou Ti příjemné přímlyvy za dosud bojující bratry a sestry, které Ti přednášejí ti, kteří již patří na Tvou tvář. Osvěćuj, posiluj a očisťuj nás, abychom se připodobňovali vzorům Tvých svatých v nebi a mohli mít jednou spolu s nimi účast na Tvé slávě a věčné blaženosti. Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána.

W. Kammermeier aj. M. Seiler
Z -sks- 43/01 přeložil -ls-

munku v květnu 1999. Pobýval v Římě týden a slibuje si od své návštěvy podporu katolicko – pravoslavného dialogu. Během své návštěvy obdržel při slavnostním obřadu ostatky sv. Silvestra, které budou uchovávány v jednom kostele v Bukurešti. 12. října se zúčastnil papežské mše v chrámu sv. Petra. Navštívil také pravoslavnou komunitu v Římě.

Zajed' na hlubinu

Homilie Svatého otce Jana Pavla II. při kanonizaci zakladatele Opus Dei Josemarii Escrivá de Balaguer

Všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem, jsou Boží synové (Řím 7,14). Tato slova apoštola Pavla, která právě zazněla v našem shromáždění, nám pomáhají lépe pochopit významné poselství dnešní kanonizace Josemarii Escrivá de Balaguer. On se dal učenlivě vést Duchem v přesvědčení, že jen tak může zcela naplnit Boží vůli.

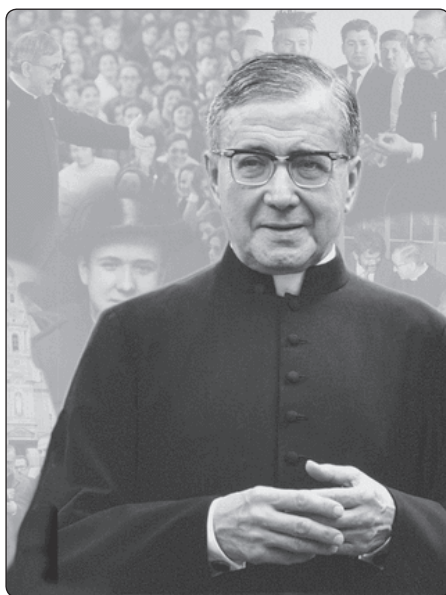
Tato základní křesťanská pravda byla stále opakovaným tématem jeho kázání. Nepřestával totiž vyzývat své duchovní syny, aby vyzývali Ducha Svatého, aby tak dokázali, že vnitřní život, tj. život ve vztahu k Bohu, a život rodinný, profesní a sociální, který se skládá z docela drobných pozemských skutečností, nelze oddělovat, nýbrž představují jednu jedinou existenci – „svatou a plnou Boha“. Napsal: „Neviditelného Boha nacházíme ve věcech více viditelných a materiálních.“ (Rozhovory s Mons. Escrivá o. 114)

I dnes je tato jeho nauka aktuální a naléhavá. Věřící v síle křtu, který ho přivtěluje ke Kristu, je povolán, aby navázal s Pánem trvalý a životný vztah. Je povolán, aby byl svatý a spolupracoval na spáse lidstva.

Hospodin Bůh postavil člověka do zahrady Eden, aby ji obdělával a střežil (Gen 2,15). Kniha Geneze, jak jsme slyšeli v prvním čtení, nás zpravuje o tom, že Stvořitel svěřil zemi člověku, aby ji „obdělával“ a „střežil“. Věřící, kteří to uskutečňují v různých skutečnostech tohoto světa, přispívají tak k realizaci tohoto univerzálního Božího plánu. Práce na kterémkoliv místě aktivity, povznesená a vedená milostí, mění se v prostředek každodenního posvěcení.

„Všední život křesťana, který se řídí vírou,“ říkával Josemaria Escrivá, „ať už pracuje nebo odpočívá, ať bdí nebo spí, v každém okamžiku je to život, ve kterém je Bůh stále přítomen.“ (Meditace, 3. března 1954) Toto nadpřirozené vidění života otevírá nový horizont, mimořádně bohatý na spásonosné perspektivy, protože ať už se zdá v kontextu běžných, čistě pozemských okolností monotónní, Bůh nás stále vyhledává a my musíme spolupracovat na plánu spásy. Tak je možno snáze pochopit, co říká 2. vatikánský koncil, že „křesťanské poselství neodvrací lidi od budování světa, (...), ale spíše je k tomu ještě přísněji zavazuje.“ (GS 34)

Pozvednout svět k Bohu a přetvořit ho zevnitř, to byl ideál, který vám předává svatý zakladatel, drazí bratři a sestry, kteří se dnes radujete z jeho vyzdvižení ke sláve oltáře. Ustavičně vám připomíná nutnost, že se nesmíte dát zastrašit materialistickou kulturou, která hrozí zničit vnitřní totožnost Kristových učedníků. Jak opakoval rád a s důrazem, je třeba oživovat vědomí, že křesťanská víra se staví proti konformismu a vnitřní lenosti.

Kráčejte v jeho stopách a šířte ve společnosti vědomí, že my všichni jsme povoláni ke svatosti bez rozdílu rasy, třídy, kultury nebo věku. Usilujte na prvním místě o svatost vašich duší tak, že budete pěstovat evangelijního ducha pokory a služby v odevzdanosti do Boží Prozřetelnosti, v ustavičném naslouchání hlasu Ducha. Tím způsobem se stanete *solí země* (srov. Mt 5,13) a *vaše světlo bude svítit před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce, který je v nebesích* (tamtéž, 5,16).

Jistě, kdo chce věrně sloužit věci evangelia, nevyhne se nepochopením a obtížím. Pán očistí a přetváří tajemnou silou Kříže ty, kteří následují jeho volání, neboť v Kříži, jak nám opakuje nový světec, najdeme světlo, pokoj a radost: *lux in Cruce, requies in Cruce, gaudium in Cruce!*

Od 7. srpna 1931, kdy během slavení mše svaté zazněla v jeho duši Ježíšova slova: *Až budu pozdvížen od země, všechno přitáhnu k sobě* (Jan 12,32), pochopil Josemaria Escrivá zřetelněji, že poslání křesťanů spočívá v tom, aby vyzvedali Kříž nad všechny lidské skutečnosti a pocítili vášnivou vnitřní touhu jít a evangelizovat všechna prostředí. Bez váhání poslechl výzvu, kterou Ježíš řekl apoštolu Petrovi a která před chvílí zazněla na tomto náměstí: *Duc in altum!* Předal jí celé své duchovní rodině, aby tak nabídl Církvi významný přínos ve společenství i v apoštolské službě. Tuto výzvu dnes adresuje nám všem. „*Zajed' na hlubinu,*“ říká nám božský Mistr, „*a rozestři síť k lovu!*“ (Lk 5,4)

Abychom uskutečnili tento tak naléhavě uložený úkol, je třeba, abychom stále vnitřně rostli živení modlitbou. Svatý Josemaria byl mistrem v praktikování modlitby, kterou pokládal za účinnou „zbraň“ ke spáse světa. Vždy doporučoval: „Na prv-

ÚČAST NA SVATOREČENÍ

Svatorečení zakladatele Opus Dei Josemarii Escrivá se zúčastnil rekordní počet církevních hodnostářů. Vedle 42 kardinálů a 470 biskupů z celého světa byly v Římě přítomny i další významné osobnosti: Kiko Argüelo a Carmen Hernandezová, zakladatelé neokatechumenátu, P. Marcial Maciel, zakladatel Legio Christi, a Andrea Riccardi, zakladatel Společenství sv. Jiljí (Sant Egidio).

ním místě modlitba, pak pokání, a na třetím místě, teprve na „třetím místě“ činnost (Cesta o. 82). To není paradox, ale věčná pravda: plodnost apoštolátu závisí především na modlitbě a na vytrvalém a intenzivním svátostném životě. To je základ tajemství svatosti a opravdového úspěchu světců.

Kež vám Pán pomáhá, drazí bratři a sestry, abyste převzali tento naléhavý asketický a misijní odkaz. Kež vám pomáhá Pan-na Maria, kterou svatý zakladatel vyzýval jako Nadějí naší, Trůn moudrosti, Služebnici Páně!

Z každého z nás nechť Madonna učiní autentického svědka evangelia, připraveného přinášet na každém místě velkodušný vklad k budování Kristova království. K tomu ať nás podněcuje příklad a učení svatého Josemarii, abychom na konci pozemského putování mohli také my mít podíl na blaženém nebeském dědictví. Tam společně s anděly a se všemi svatými budete patřit na Boží tvář a opěvovat po celou věčnost jeho slávu.

Bolletino Vaticano
6. října 2002

Budeme souzeni podle lásky

Vyspělé lékařské techniky umožňují reanimaci vrátit člověka ze stavu klinické smrti zpět do života. V souvislosti s těžkými nemocemi, komatickými stavy a vážnými úrazy nastává u některých osob stav zdánlivé smrti, ve kterém mají obdivuhodné zážitky pokoje, světla a lásky, a to nezávisle na věku, sociálním postavení a náboženském vyznání.

Paní Mauricette je čtyřicet let a mohu potvrdit, že stojí oběma nohama pevně na zemi, je velice veselá a je příjemné být v její společnosti. Položila jsem jí několik otázek.

Můžeš nám vyprávět, co jsi prožila během své vážné nemoci?

Jednoho rána jsem se probudila s bolestmi v podbřišku, jako by mě někdo silně udeřil pěstí... Po několika hodinách jsem se ocitla na operačním sále. Slyšela jsem ještě, jak lékař říká: „O la la, ona mi uniká mezi prsty!“ Chirurg mu odpověděl: „Já už rychleji nemůžu...“

Náhle mi šlo vstříc velké zářící světlo, velice příjemné a něžné, a celou mě obklopilo. Pochopila jsem, že jsem se ocitla v Boží přítomnosti. To to tiché světlo mě zvalo, abych s ním vstoupila do rozhovoru, aniž by přitom omezovalo moji svobodu. Lásky se mi nabídla s neuvěřitelně přitažlivou silou a čekala na nějakou odpověď. Cítila jsem, že mě miluje věčná Lásky, a zakoušela jsem plnost života, jakou jsem nikdy předtím nepoznala. Setrvala jsem nějakou chvíli v tomto pocitu intenzivní plnosti a souhlasila jsem, že se svobodnou volbou této lásce odevzdám. V tom okamžiku mě láska vtáhla do ještě jasnějšího a zářivějšího světla. Začal příběh lásky. Přitahovalo mě dobro a uvádělo do moře lásky. Pak probíhal před mýma očima film mého života a já jsem se viděla ve věku čtyř let... Co vystupovalo do popředí, bylo to, co bylo kladné, a rozhodnutí, která jsem udělala pro Boha. Ponořena do této proměňující lásky jsem si uvědomovala, že jsem ve svém životě nemilovala dostatečně. Viděla jsem, co jsem mohla udělat, a neudělala jsem. Stála jsem tvář v tvář zářící Boží svatosti, pravou dlaň rozevřenou a v ní jen malou míru lásky. Té nebylo mnoho! Cítila jsem, že jsem přijímána a mi-

lována. Bůh mi ukázal pravdu o mé bytosti a sděloval mi přitom svůj pokoj v objetí lásky. Pochopila jsem jemnost a něžnost jeho slitovnosti, jeho nevýslovnou lásku. Viděla jsem však nutnost očistění ve směsi bolesti a radosti.

Bylo to něco, čemu říkáme očistec?

Snad, řekla bych, že to byly plameny lásky, které bytost skrz naskrz očisťují, aby byla schopna zcela se roztavit a splynout s Láskou. Zářící Boží vznešenost dávala ve mně růst přání milovat stejnou měrou, jakou miluje Bůh, a moje utrpení spočívalo v tom, že toho vlastními silami nejsem schopná. V této tavící výhni lásky jsem viděla, jak se zjevuje zářící Boží milosrdenství, jeho milost, která během té doby nahrazuje všechny moje nedostatečnosti. Cítila jsem ve svém srdci radost, která byla žhavá. Boží dobrota otvírala mé srdce.

Přesahoval tento zážitek naše lidské smysly a vše, co známe z pozemského života?

Byla jsem vtahována do zářící Boží vznešenosti až do té míry, že jsem mohla pocíťovat blízkost božské tváře. Do intenzivního světla vstoupila nyní mlha. Pochopila jsem, že přes tuto mlhu nemohu spatřit Boží tvář. Vykríkla jsem: „Chtěla bych vidět tvář světla!“ ... V tom okamžiku jsem se na operačním stole probudila. Byla na mne namířena operační lampa se svým pronikavým světlem. Přepadlo mě strašné zoufalství, protože jsem musela znovu žít s pozemskými skutečnostmi. Ten rozdíl mezi těmito dvěma světly byl nes-

itelný! To druhé světlo bylo naplněno láskou, a zde jsem byla konfrontována s agresivním světlem.

Cítila jsi přítomnost jiných osob?

Cítila jsem, že to místo je zabydleno, ale nikoho jsem neviděla. Podle mého pocitu jich tam bylo mnoho.

Vidíš příčinu toho, že jsi neviděla Boží tvář, v tom, že jsi toho nebyla hodna, nebo že ještě nenastal ten pravý okamžik?

Necítila jsem se v žádné chvíli nehodná, ale pochopila jsem, že Pán mi tímto světlem uděluje milost, která není určena jen mně samotné, nýbrž i druhým. Pokládám tento návrat do života za milost, kterou mi Pán dopřává, abych žila intenzivněji: nyní vím, co mě čeká.

Jak vypadal film tvého života, který se odehrával před tvým zrakem?

Probíhal přede mnou celý můj život. Ve věku čtyř let ke mně v modlitbě promluvil Pán. Já jsem v hloubi svého srdce přijala jeho hlas a odpověděla jsem mu: „Odevzdávám se Ti!“ Pak jsem viděla den svého prvního svatého přijímání, kdy jsem se znovu odevzdala Pánu, a mé mládí, kdy jsem s tímto voláním zápasila. Šla jsem do klášterní školy a zažila jsem tam několik bolestných zkušeností. Tak jsem si řekla: „Pane, já Ti ráda odevzdám svůj život, ale prosím Tě, jen ne jako řádová sestra!“ Několik let jsem nebyla vnitřně šťastná, protože jsem neodpověděla na tuto dokonalou lásku, která mě volala. Pak jsem se viděla, jak skládám

slib jako zasvěcený laik. Co bylo zdůrazněno, byla rozhodnutí, která jsem ve svém životě učinila ve vztahu k Bohu. Stála jsem mimo čas.

Mohla jsi vejít do styku se světlem, které jsi viděla, cítila jsi, že ti rozumí a poznává tě?

V tomto světle bylo všechno průzračné, nebylo zapotřebí žádných slov. Dialog probíhal v srdci světla.

To mi připomíná sv. Terezičku, která říká: „Pak bude všechno vysloveno jediným pohledem.“ Zde se skutečně jedná o druh komunikace, jaká na zemi neexistuje, je to zcela zvláštní zážitek...

Člověk stojí před Pánem ve své pravé podstatě, cítí, že je poznáván, milován takový, jaký je. Proto není třeba mluvit. Bůh mě nesoudil, soudila jsem se sama vzhledem k této nezměrné Lásky. Cítila jsem se celá uchváćená, přemožená touto Láskou. Pochopila jsem, že jsem milovala nedostatečně.

Měla jsi pocit, že opouštíš své tělo?

Vůbec ne. Slyšela jsem přesně, co se dělo, ale současně jsem prožila neobyčejnou zkušenost: stála jsem mezi životem a smrtí.

V jakém smyslu přinesl tento zážitek v tvém životě ovoce? V čem jsi se změnila?

Toto setkání s Pánem mě zanechalo velice chudou. Zřetelně jsem pocítila ve vzatu k němu svou ubohost a to mě učinilo pokornou. Od té doby jsem se ve svém životě soustředila na to podstatné. Nebyla jsem už taková jako dříve. Moji bratři a sestry na to poukazují. Pán vtiskl do mého srdce pečeť. Jsem poznamenaná nesmazatelným způsobem.

S paní Muricette hovořila sestra Emanuela

Z FeL 39/97 přeložil -lš-

Blahoslavená Maria od Boží Prozřetelnosti

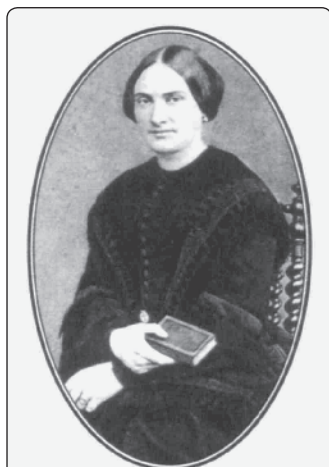
Zakladatelka „Pomocnic duší v očistci“ (25. března 1825 – 7. února 1871)

„Doporučuji vám stále rostoucí horlivost pro duše v očistci a rodného ducha.“ To byla poslední slova matky Marie od Boží Prozřetelnosti, která zanechala svým sestrám, jež ji obklopovaly. Rodinný duch zde znamená, že řádové domy v Číně, v Nantes, v Bruselu a v Paříži jsou jedno srdce a jedna duše. Odtud má růst celé tělo Církve přemírou milostí, kterých se má dostávat každému z jejích členů. Charisma řádu, modlitba za duše v očistci, má svůj zrod v srdci Evženie Smetové, mladého děvčete z Loos-les-Lilles, malé vesničky na severu Francie. Narodila se 25. března 1825 a tentýž den byla pokřtěna. Pochází ze zámožné rodiny, žije ve šťastném prostředí a nepoznává žádnou bolest. Navštěvuje chudé ve svém okolí a pomáhá jim. Kromě toho dělá sbírky pro uvězněné. Každá nouze se jí dotýká a nutí ji k jednání. V sedmi letech, když si hrála s přítelkyněmi na zahradě, dostane náhle malá Evženie myšlenku: „Kdyby některá z nás byla ve vězení a já jí mohla otevřít dveře jediným slovem, ale místo toho bych se bavila tím, že bych běhala za motýly, jaká by to byla pro ni bolest! Tak trpí duše v očistci, když na ně přátelé zapomínají!“

Apeluje na Boží Prozřetelnost, které se zasvěcuje a od které všechno očekává, počínaje špendlíkem a nebem konče. Prozřetelnost vždy plní její prosby. A to tak dobře, že jednoho dne zvolá: „Ó Bože, Ty jsi moje Prozřetelnost. Kéž bych mohla být Tvou!“

A dostane se jí náhlého osvědčení: „Již vím, Bůh miluje duše v očistci, a nemůže je vysvobodit pro svou spravedlnost. Dám mu tyto duše, které miluje, a budu všechny prosit, aby dělali totéž modlitbou a obětmi.“ Myšlenka modlit se za duše v očistci jí již nikdy neměla opustit.

Léta plynou dál. Nacházíme se v roce 1853: Evženie je na cestě do kostela. Při mši svaté má dojem, že Pán od ní chce, aby založila mezi svými přítelkyněmi družinu, která se bude modlit a obětovat za duše v očistci. Protože se obává, aby to nebyla jen iluze, prosí: „Pane, jsi-li to Ty, kdo mi vnuká tuto myšlenku, udělej, aby cestou domů jedna z mých přítelkyň začala řeč o očistci.“ O čtyři schody níže čeká na ni přítelkyně a začne hovořit o očistci! Den nato, 2. listopadu, cítí Evženie náhle při svatém přijímání, jak se v ní rodí myšlenka: „Pro všechny potřeby Církve existuje nějaké náboženské společenství, ale není žádné, které by se zcela věnovalo trpící církvi a obětovalo za ni skutky zbožnosti a blíž-

Blahoslavená Maria od Boží Prozřetelnosti, rodným jménem Evženie Smetová, zakladatelka „Pomocnic duší v očistci“

ské lásky.“ V tom okamžiku se jí zmocňuje přesvědčení: „Ty jsi povolána, abys tuto mezeru zaplnila!“ S důvěrou sobě vlastní odpovídá: „Pane, je-li to Tvá vůle, dej mi znamení.“

Znamení přichází její jedno po druhém. Ale ona žádá více. Píše sv. faráři Arskému (1786-1859), který tehdy mnohým posloužil

jako rádce. Protože tušila těžkosti a utrpení, které ze založení společnosti vzejdou, prosí o jeho názor na tuto věc. A Jan Maria Vianney po hodinové adoraci před Nejsvětější Svátostí jí napsal: „To je dílo, které si Pán již dlouho žádá. Je to uskutečnění láskyplného záměru Srdce Ježíšova.“

A zde je dobrodružství, které začalo 19. ledna 1856: Jsem jako „slepý, kterého neodolatelná síla žene do propasti“, tak to popisuje Evženie a odebere se do Paříže, odkud, jak ví, se již nikdy nevrátí. V ulici sv. Martina potká několik dívek, které shromáždí pod vedením jednoho kněze v bytě své přítelkyně. Toto malé společenství, kterému schází takřka všechno, bylo připraveno při každé potřebě a nouzi, s jakou kdokoliv zaklepe na dveře, přijít na pomoc, ať už to bude nemocný, který potřebuje péči, nebo sousedka, která prosí o pomoc, nebo někdo jiný, kdo by chtěl poznat Boží lásku, o které ještě nic neví. Zachraňovat lidi, dát jim vstoupit do společenství života a štěstí se svým Otcem v nebesích, to je teď plán, který Evženie, nyní již jako matka Marie od Boží Prozřetelnosti, vyjádřila jednoho dne zcela spontánně v žaru své víry: „Chtěla bych jednou rukou vyprazdňovat očistec a druhou ruku používat k tomu, abych ho zaplnila těmi, kteří budou vytrženi peklu.“

Po několika měsících cítí malé společenství nutnost vyhledat jiný byt. Přestěhují se do ulice Jana Křtitele de la Salle, kde se dnes nachází jejich pařížský mateřinec. Vyžádaly si od jednoho kněze z nedalekého domu jezuitů, aby jim denně sloužil mši svatou. A tak se stal P. Bassuia domácím duchovním a duchovním vůdcem Marie od Boží Prozřetelnosti.

On dal „Pomocnicím duší v očistci“, jak se společnost

Socha Matky Boží v kapli sester „Pomocnic duší v očistci“

pojmenovala, řeholi sv. Ignáce. Získaly tedy silnou spiritualitu, která jim pomohla žít své charisma, ze kterého povstaly.

Marie od Boží Prozřetelnosti vedla institut, který založila, pevně, moudře a odvážně. Byl jejím životem a radostí. Ale navštívila ji také utrpení: dolehly na ni zkoušky zvěncí. Muse-la přestat pochybnosti, úzkosti, duchovní noci. Z této propasti vzešel výkřik: „Ježíši, Ježíši, Ježíši!“ a často opakovala: „Ó Ježíši, toužím přispět k tomu, abys byl více milován!“

Pater Olivaint, který nastoupil na místo P. Bassuia, poznal v ní Boží působení a řekl jí: „Nacházíte se v očistci. Může vám chybět všechno, ale nikdy ne důvěra!“ Utrpení spojené s rakovinou ukončilo její pozemský život 7. února 1871. Bylo jí 45 let.

Když umírala, šeptala: „Lásko, Lásko, Lásko...“

Podle FeL 39/97

MODLITBA ZA DUŠE V OČISTCI

Nebeský Otče, pro nejdražší Krev Ježíše Krista, vysvoboď naše drahé zemřelé a poruč svým andělům, aby je přivedli k věčné Láse.

Drahá Matko, Panno Maria, Těšitelko duší v očistci, vylij na ně kalich svého Syna! Dej, ať jejich horoucí a bolestná touha po Bohu je brzy naplněna.

Nebeský Otče, obětujeme Ti nejdražší krev Tvého Syna za všechny duše v očistcovém ohni, aby brzy vstoupily do věčného království a tam Tě spolu s anděly a svatými oslavovaly na věky věků. Amen.

Chybělo již jen 7 cm!

Arcibiskup Eder podává zprávu:

Bůh může dělat zázraky a stále je dělá. Teď vám musím povědět o jednom „malém“ zázraku, který se stal v posledních dnech v Salcburku...

Je třeba přece vyprávět o záračných skutcích Božích a velebit slávu Pánovu!

Nuže, ať víte, co se stalo v Salcburku v těchto dnech. Byli jsme také v nemalém strachu před velkou vodou. A v pondělí dopoledne 12. srpna 2002 bylo dusno v celém městě.

Náhle mi napadla myšlenka, že teď musím jít k řece Salici. Vzal jsem s sebou Nejsvětější Svátost a došel dolů k řece. U Karolinského mostu jsem Salici poprvé požehnal, potom pokračoval dále dolů přes Státní most a dále až k Lehenerskému mostu. Tam jsem tuto ničící

vodu znovu požehnal. Potom jsem šel opět nahoru a chtěl se přes Státní most vrátit, ale byl už uzavřen.

Myslel jsem si, že se pokusím policisty přemluvit, aby mne přece jen pustili. Řekl jsem: „Já jsem arcibiskup,“ oni však odpověděli: „Ano, toho už známe.“ (Neměl jsem žádný talár, chtěl jsem být nenápadný.) Prohlásil jsem, že bych rád ještě jednou šel přes Salici, abych ji požehnal. Pustili mě tedy, ještě jednou jsem požehnal ničící vodu a vrátil se domů.

Chybělo pouhých 7 cm, aby se velká část Salcburku ocitla pod vodou. Odpoledne však velká voda klesla a počátkem večera už zasvitlo nad Salcburkem slunce. To říkám jen proto, poněvadž pro mne je to zázrak. Dostal jsem najednou vniknutí, abych šel s Nejsvětější Svátostí

k Salici a požehnal ji, neboť není větší síly než Nejsvětější Svátost. Také když žehnáme počasí, musíme nasadit všechny síly, proto je třeba vzít s sebou Nejsvětější Svátost. Není skutečně větší síly než Nejsvětější Svátost. Ke cti Boží věříme, že i když se nacházíme v největších nouzích našeho života a voda nám sahá až po krk, Bůh nás může vždycky zachránit. Samozřejmě musíme sami při tom spolupracovat.

A toto chci ještě dodat na závěr: Nedojde k žádnému zlepšení ve věci potratů, dokud lidé nepřijmou učení encykliky Pavla VI. „*Humanae Vitae*“. Poněvadž k tomu v Církvi stále nedochází, budeme muset hodně pracovat a trpět, ale pravý průlom k životu bude možný jen tehdy, až přijmeme „*Humanae Vitae*“. Modleme se také za to.

Dr. Georg Eder, arcibiskup salcburský

Porno už i pro dvanáctileté?

Stále jako by se zapomínalo, že veřejné šíření pornografie je trestné. Časopisy rozložené na pultech trafik a určené dívkám od 12 let je nejen poučují o všech tajích sexu, ale docela otevřeně a velmi nevybíravě je k sexu také podněcují. Jestliže je pornografie definována např. jako tiskovina určená ke stimulování pohlavního vzrušení, pak tyto časopisy jsou pornografickými materiály.

V časopisech jmenovitě určených dívkám se pravidelně vyskytují texty označené jako výpovědi patnáctiletých děvčat o tom, jaké mají pocity či problémy při souloži. S těmito dívkami pak časopis nabádá „řeši“, jak zlepšit orgasmus, zda a jak provozovat orální sex a pod. Skutečnost, že sex s mládeží do 16 let je trestný, jako by pro tyto časopisy neexistovala.

Nedivím se, když občané v dopisech, které mi zasílají do Poslanecké sněmovny, na volný

prodej pornografie skoro v každé trafikce nebo u benzinového čerpadla poukazují. Tyto materiály se totiž skutečně prodávají nejen dívkám od 12 let, ale už i dětem od 10 let! Prodáváci vnitřek časopisu zpravidla nezkoumají a na upozornění, že obsahuje závadné texty, reagují odkazem na svobodné podnikání a zodpovědnost vydavatele. Je to ovšem paradox, protože volné šíření pornografie není demokratickou svobodou, ale trestným činem.

Trestní zákon v § 205 Ohrožování mravnosti stanoví, že ten, kdo uvádí pornografická díla do oběhu, šíří je, vyrábí nebo dováží, bude potrestán odnětím svobody až na jeden rok, peněžitým trestem nebo propadnutím věci. Stejný trest podle stejného zákona stihne toho, kdo pornografická díla nabízí, přenechává nebo je vystavuje na místě, které je přístupné osobám mladším 18 let.

Dokud však nezačnou státní orgány volný prodej závadných časopisů postihovat, bude paragraf o ohrožování mravnosti vydavatelům a distributorům pornografie k smíchu. Je nejvyšší čas se rozhodnout, zda chceme dospívající generaci opravdu nechat na pospas těmto obchodníkům se sexem. Bez zásadního obratu v přístupu k pornografii bude šance něco změnit ztracena.

Nemá-li být dětské vědomí o sexualitě mrzačeno trestným činem šíření pornografie a nechceme-li dál snášet lhotejnost nebo napomáhání touto trestnému činu ze strany státních orgánů, budeme muset přijmout mnohem přísnější zákonnou normu na ochranu dětí. Ta musí stanovit i daleko tvrdší postihy za nečinnost, lhotejnost či dokonce napomáhání státních orgánů při této trestné činnosti.

*Jiří Karas,
poslanec PČR*

Očišťující láska

Den po tom, co jsme se radovali ze slávy svatých, myslíme na všechny ty, kteří jsou již o rozhodný kus vpředu na cestě k této slávě, ale dosud nedosáhli její plnosti. Co víme o jejich stavu?

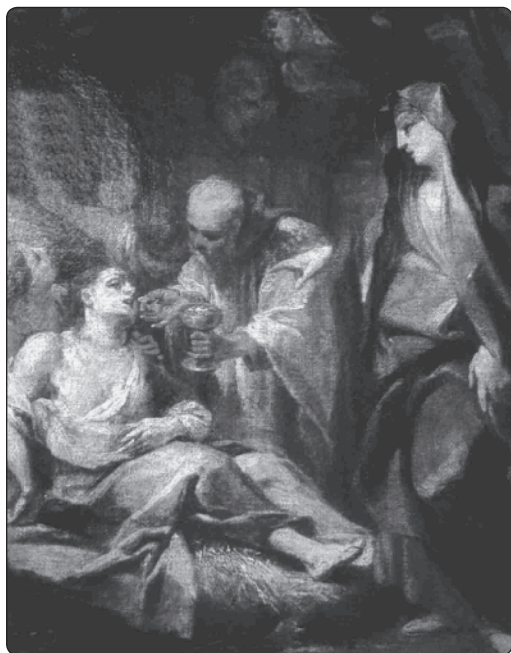
Církev nám říká, že existuje místo očišťování a že duším, které se tam nacházejí, můžeme přispět svou pomocí. Toto místo nám však blíže nepopisuje a nečiní tak ani Písmo svaté.

Znamená to, že nemáme žádnou možnost učinit si představu, co se děje s našimi zemřelými a co tedy čeká i nás, až jednou odejdeme z tohoto života ve víře a lásce?

Světky 15. století, sv. **Kateřina Janovská**, které se po jejím obrácení dostalo daru nesmírné lásky k Bohu, pokouší se přiblížit našemu chápání blíže místo očišťování na základě toho, co sama poznala.

Říká: „Bůh stvořil duše svobodné, jednoduché a bez poskvrny, s vědomou blaženou touhou přijít k němu.“ Každým hříchem v průběhu života dává se člověk odvést od tohoto přímého směru k Bohu. Pokud však svou vůli setrvává u Boha až do své smrti, vystupuje do popředí opět tato „blažená touha po Bohu“, nyní zcela čistá a velice mocná. Celou svou bytostí touží nyní člověk po blízkosti toho, který ji stvořil. Poprvé ho poznává hluboce, jasně a bezprostředně. Současně však v jeho světle poznává i sám sebe a vidí všechnu „reziviny“, jak říká Kateřina, způsobenou skrze hříchy. A tu mu nestačí, že hříchy sám je již před Bohem zahlazen, vidí, že je pro něho nemožné, aby se s pozůstatky svých špatností objevil před Nejsvětějším. Žádá si sám z hloubi duše očištění, které ho uschopní pro Boží čistotu a svatost.

A Bůh ve své velké lásce umožňuje takové očišťování. To však nespočívá v ničem jiném než

v dychtivé touze člověka po Boží lásce, kterou si ce choval během svého života, ale také ji zasypával tisícerými jinými věcmi. Nyní, když již poznal Boha způsobem, který nekonečně překonává to, jak ho znal na zemi, propukne jeho hlad po Bohu s takovou silou a nevyhnutelností, že mu to působí nemírný žal a trápení, které je ovšem jiné, než pekelná muka, protože je tu jistota, že u Toho, po kterém tak nesmírně touží a dychtí, bude nakonec věčně přebývat.

Tak jsou na místě očišťování spojeny ta největší bolest s tou největší radostí a obojí roste ustavičně, neboť čím více se duše blíží k Bohu, tím více je proniknuta radostí, ale tím větší je také její bolest z dosavadního odloučení.

Kateřina Janovská nás tedy učí dívat se na očišťovací oheň jako na dar Boží lásky, která uschopňuje člověka k plné účasti na Bohu a této jeho lásce. Očišťovací oheň již sám je touto láskou: nespočívá v ničem jiném než v božském žáru lásky, která zachvacuje člověka a probouzí v něm odpověď lásky, která nejdříve stravuje všechno, co stojí v cestě konečnému a dokonalému spojení s Bohem.

To, co nám Kateřina napsala o očištcích, má být podle její vůle také výzva, abychom z každého dne svého života učinili cestu k lásce, která vede k tomu jedinému, velkému cíli. Říká: „Přála jsem si, chtěla jsem vykřiknout tak silným hlasem, aby ho zaslechli všichni lidé na zemi a abych jim řekla: ‚Vy nešťastní, proč se necháváte tak zaslepit světem, že se vůbec nezajímáte pro onen rozhodující bod obratu, jaký naleznete ve smrti?‘“

Z -sks- 43/01
přeložil -lš-

SVATÍ O OČIŠTČI

„Kdybyste věděli, jak mírný bude můj soud! A i když můj milý Bůh se bude trochu na mě hněvat, budu stále cítit, jak je milý... Jestliže půjdu do očištců, budu velice spokojená; udělám to jako tři hebrejští mládenci v ohnivé peci. Budu se procházet v plamenech a zpívat píseň lásky. Ó! Jak šťastná bych byla, kdybych tím mohla jiné duše osvobodit, kdybych mohla trpět místo nich, neboť tím bych dělala něco dobrého, vysvobozovala bych zajatce.“

Sv. Terezie z Lisieux

„To, co jsem odhalil pod pláštěm noci ducha, je podobné tomu, co se děje v očištcích, kde jsou duše po smrti současně očišťovány i osvěcovány, aby mohly dosáhnout oblažujícího patření na Boha. Zářící paprsek božské moudrosti bude vržen na duši, ale způsobí nejdříve ochromující oslnění, protože čisté Boží světlo je pro starého člověka jako plné slunce pro nočního ptáka. Ten se v něm nachází jako ve světle v temnotě. Ale drama, které prožíváme v noci duše, nachází svůj smysl ve výhledu na šťastné zakončení.“

Duše plná úzkosti a zanícená láskou pod působením Božího jednání, které ji očišťuje a proměňuje, podobá se polenu dřeva, hozenému do ohně. Materiální oheň začne dřevo nejdříve vysušovat, pak je začmoudří a očerní. Pak vytáhne z něho všechnu vlhkost a šťávu až do absolutna. Oheň ukáže všechny hrubé a skryté prvky, které se zpěčují jeho působením, a odstraní je. Dřevo nyní v sobě objevuje své vlastnosti a aktivní síly: je suché a vysušuje; je teplé a zahřívá; je svítící a šíří světlo; je mnohem lehčí než dříve. Stejným způsobem si musíme představit Boží lásku, která dříve než duši očistí a promění v sebe, musí ji nejdříve zbavit protikladných prvků. Tak je světelný paprsek moudrosti plný lásky, který se spojuje s duší a proměňuje ji, stejný jako ten, který ji na začátku očištil a připravil.“

Sv. Jan od Kříže

DANIEL GOLDHAGEN POŽADUJE PŘEPRACOVÁNÍ EVANGELIA

Americký politolog Daniel Goldhagen vydal knihu „Katolická církev a holokaust – šetření o vině a pokání“. Obviňuje v ní katolickou církev z přímé spolupráce na holokaustu Židů za druhé světové války. Podle něho musí církev uznat, že dluží Židům finanční odškodné, musí podporovat Izrael a přepracovat své učení a také Písmo svaté. Podle něho je v Bibli více než 450 antisemitických výroků, které musí být na společném shromáždění všech křesťanských církví přepracovány.

Jeho kniha obsahuje svévolné zacházení s prameny a špatnou interpretaci špatně přeložených textů. Karl Josef Hummel, ředitel bonnského historického výzkumného ústavu obviňuje v této souvislosti německé a francouzské historiky, že více než 25 let nebyla žádná historická studie o této problematice přeložena a publikována v USA. Reihard Rüpurt o knize prohlásil: „Je to neomalená troufalost autora, který na základě tak ubohé podstaty vyvolal tak ostrou reakci odborného světa. Co je v této knize pravdivého, to není nové, a to, co je nové, není pravdivé.“ Autor knihy se vůbec nenamáhal, aby si opatřil originály pramenů a spokojil se se špatnými a smysl měnícími překlady. Nešetří řečnickými otázkami jako: „Znáte nějakou publikaci, která dokazuje, že Pius XII. nebyl antisemita?“ nebo „Co by na to řekl Ježíš?“

Biskupský ordinariát v Mnichově podal u zemského soudu stížnost proti berlínskému nakladatelství Wolf Jobst Siedler se žádostí o pozastavení distribuce Goldhagenovy knihy, dokud nebude opraven popis ilustrace, která má údajně představovat, jak kardinál Michael Faulhaber kráčí špalírem SA. Ačkoliv nakladatelství chtělo nejdříve spornou fotografii ověřit, nakonec prohlásilo, že osobní práva kardinála, který zemřel 7. června 1952, tedy před více než 50 lety, jsou tím již údajně promlčena. Mnichovský ordinariát, který zpřístupnil celý archiv kardinála Faulhabera, proti takové interpretaci dále rozhodně protestuje.

Rozloučení s ďáblem?

Když v loňském roce zemřel ve Švýcarsku ve věku 86 let Herbert Haag, napsal Benno Bühlmann nekrolog, který zveřejnil list Lucernské noviny (Luzerne Zeitung). V tomto nekrologu oslavuje autor a jeho souvěrci Haaga jako velkého osvoboditele církve z otroctví satana, z pout dědičného hříchu a církevní sexuální morálky a od diktatury klerikalismu. Haagovi prý při jeho kontroverzích s vírou v existenci ďábla a s církevní sexuální morálkou šlo vždy o to, aby osvobodil člověka od falešných úzkostí.

Podářilo se mu opravdu něco takového? Od roku 1967, kdy Haag publikoval svou knihu „Rozloučení s ďáblem“, výrazně zesílil ve světě satanismus. Zločiny satanistů jsou stále častější, neboť oni se dnes již nezastavují ani před lidskými oběťmi. Děti a mládež jsou stále více seznamovány a zasvěcovány do okultních praktik. Jen si počkejme, až tato setba vzejde; uvidíme, zda se lidé teprve opravdu nenaучí strachu. Zdá se dokonce, že ani tak dlouho čekat nemusíme, neboť jak jinak než vlivem satana je možno vysvětlit fanatický útok z loňského září, který měl přímo za cíl usmrtit jménem Alláhovým tisíce nevinných lidí?

Pokud jde o úzkost z ďábla, stojí v evangeliu něco zcela opačného. Pán Ježíš nás učí: *Neboj-*

te se těch, kteří zabijí tělo, ale duši zabít nemohou, nýbrž bojte se toho, který může v pekle zahubit tělo i duši (Mt 10, 28). Apoštol Jan nám říká, že *Boží Syn přišel proto, aby ďáblově činnosti udělal konec (1 Jan 3,8).* Nebo čteme: *Viděl jsem ďábla padat z nebe jako blesk (Lk 10,18).* Lidé v Ježíšově době měli neklamnou schopnost rozeznávat posedlost od nemoci. Posedlí totiž vykazují symptomy, které se nemocí nedají vysvětlit. Kdyby Haag svým popřením ďábla měl pravdu, pak by Kristus musel být člověk jako každý druhý, který se může mýlit, Bible by byla snůškou pohádek a Kristus lhář nebo zručný vypravěč pohádek.

Je možné, že jsme se s ďáblem rozloučili, bohužel, ďábel se nerozloučil s námi.

Hans Urs von Balthasar

Lidičky ďábla necítí, a mají ho na límci.

*Mefisto ve Faustovi,
J. W. Goethe*

Haag však požadoval nejen rozchod s ďáblem, ale i s kněžským stavem. Věřící si podle něho mohou slavit Eucharistii i bez kněží. Jinými slovy: je možno odbourat kněžský stav. Haag si sám postavil pomník, když roku 1985 založil nadaci s názvem: *Nadace za svobodu církve.* Máme tu klasický

příklad, jak se podkopává víra a Církev. Pěkně děkujeme panu Haagovi za všechny jeho „svobody“. Raději se spokojíme se *svobodou Božích dětí,* které vědí, čím jsou povinny svému Pánu a Bohu a jeho Církvi.

Podle Der Fels 11/2001

Halloween opět na scéně

Těžko může někdo popřít, že halloweenové oslavování světa temnot je záměrnou snahou zatlačit do pozadí oslavu svatých a památku zesnulých. Velice pohotově jsme nostrifikovali tento americký výmysl a naše obchody se předhánějí v nabídce předmětů, které mají pomoci tělesnému i duševnímu pitvoření i těch nejmladších.

Rakouští věřící odpovídají na tyto protiakce temna slavnostmi světla, které spočívá ve světelných průvodech zakončených adorací před vystavenou Nejsvětější Svátostí v předvečer svátku Všech svatých. Je to jistě velmi moudrý a následováníhodný podnět.

Pastýř a vůdce farního společenství

Promluva Jana Pavla II. při gen. audienci účastníků plenárního zasedání Kongregace pro klérus 23. 11. 2001

1. Ctihodní bratři, (...) vaše plenární shromáždění bylo věnováno důležité otázce: kněz, pastýř a vůdce farního společenství. Tím, že se klade důraz na funkci kněze ve farním společenství, osvětluje se ústřední postavení Krista, který v poslání Církve musí vždy stát v popředí.

Kristus je přítomen ve své Církvě tím nejvznešenějším způsobem v Nejsvětější Svátosti oltářní. 2. vatikánský koncil v dogmatické konstituci *Lumen gentium* učí, že kněz in persona Christi – v zastoupení Krista – slaví oběť mše svaté a příslužuje svátostmi (srov. LG 10). Jak vhodně poznamenal na základě konstituce *Sacrosanctum Concilium* (n. 7) můj ctihodný předchůdce Pavel VI. v encyklice *Mysterium fidei*, Kristus je přítomen skrze kázání a vedení věřících, k čemuž je kněz osobně povolán.

Kristova přítomnost, která se takto uskutečňuje řádným a každodenním způsobem, činí z farnosti autentické společenství věřících. **Proto je svrchovaně důležité mít pro každou farnost kněze jako jejího vlastního pastýře.** A tento titul pastýře je zvláštním způsobem rezervován knězi. Svaté kněžské svěcení představuje pro něho ve skutečnosti nevyhnutelnou a nenahraditelnou podmínku k tomu, aby mohl být platně jmenován farářem (srov. KKP 521, § 1). Ostatní věřící s ním zajisté mohou aktivně spolupracovat, dokonce na plný úvazek, ale protože neobdrželi služebné kněžství, nemohou ho nahradit jakožto pastýře.

K vymezení této zvláštní církevní fyziognomie slouží základní vztah, který má ke Kristu, Hlavě a Pastýři, a kterého svátostně zpřítomňuje. Poznamenal jsem v apoštolské exhortaci *Pastores dabo vobis*, „že vztah k Církvě je vepsán do jednoho

a téhož vztahu kněze ke Kristu v tom smyslu, že je to „svátostně zpřítomnění“ Krista, co zakládá a ožívuje vztah kněze k Církvě“ (o. 16). Církevní dimenze patří k podstatě svátostného kněžství. Ono stojí plně ve službách Církve, a to do té míry, že **pro církevní společenství je služebné kněžství absolutně nezbytné, aby mohlo mít v sobě přítomnost Krista jako Hlavy a Pastýře.** Jestliže všeobecné kněžství je důsledkem skutečnosti, že Bůh si zvolil křesťanský lid jako most mezi Bohem a lidstvem a toto kněžství se týká věřícího natolik, nakolik je vnořen do tohoto lidu, služebné kněžství naopak je ovocem vyvolení a zvláštního povolání: *Ježíš zavolal své učedníky a vyvolil z nich dvanáct* (Lk 6,13–16). Díky služebnému kněžství byli ostatní věřící uschopněni, aby si uvědomovali své všeobecné kněžství a uskutečňovali ho (srov. Ef 4,11–12); kněz jim totiž připomíná, že jsou Božím lidem, a opravňuje je k *přinášení duchovních obětí* (srov. 1 Petr 2,5), skrze které sám Kristus z nás činí věčný dar Otci (srov. 1 Petr 3,18). **Bez přítomnosti Krista, kterého zpřítomňuje kněz, svátostný vůdce společenství, by farnost nebyla úplným církevním společenstvím.**

3. Řekl jsem již dříve, že Kristus je v Církvě přítomen nejvznešenějším způsobem v Eucharistii, prameni a vrcholu církevního života. Ve slavení svaté oběti je reálně přítomen, tak jako je svátostný chléb přechováván ve svatostánku jako v „duchovním srdci řeholního a farního společenství“ (Pavel VI., encyklika *Mysterium fidei*, AAS 57, 1965, 772).

Z tohoto důvodu 2. vatikánský koncil doporučuje „farářům usilovat o to, aby eucharistická oběť byla středem a vrcholem

celého života křesťanské obce“ (ChD o. 30).

Bez eucharistického kultu jako vlastního tlukoucího srdce farnost vyprahne. Je vhodné v této souvislosti připomenout, co jsem napsal v apoštolském listu *Dies Domini*: „Mezi početnými aktivitami, které farnost rozvíjí, žádná není tak formativní a životodárná pro společenství jako nedělní slavení Dne Páně a Eucharistie“ (o. 35). Nic je nikdy nebude moci nahradit. Pouhá liturgie slova, pokud není možno účinně zajistit nedělní přítomnost kněze, je pro udržování života víry chvályhodná, ale musíme se vždy trvat na tom, že cíl, kterého chceme dosáhnout, je pravidelné slavení mše svaté.

Kde chybí kněz, tam se musí s vírou a naléhavostí konat k Bohu modlitby, aby probudil četné a svaté dělníky na svou vinici. V citované apoštolské exhortaci *Pastores dabo vobis* jsem zdůraznil, že „dnes se musí prosebná bdění za nová povolání stávat stále více trvalým obyčejem, široce rozšířeným v celém křesťanském společenství a v každé církevní složce“ (o. 38). Krása kněžské identity, uskutečňování integrální a důsledné pastorační služby v jednotě s posláním celého společenství v modlitbě a osobním pokání představují nezastupitelné aktivity v naléhavém a neodkladném úsilí o nová povolání. **Byl by to osudový omyl smířit se s aktuálními těžkostmi a chovat se tak, jako bychom se měli chystat na nějakou novou církev zítřka, kterou si někteří představují jako církev takřka bez kněží. Takto by se opatření, která mají řešit aktuální nedostatek, stala při vši dobré vůli pro církevní společenství vážným nebezpečím.**

4. Farnost je navíc privilegovaným místem pro hlásání Božího slova. To je možno prakti-

kovat různými formami a každý věřící je povolán, aby se toho aktivně účastnil, zvláště svědectvím křesťanského života a výslovným hlásáním evangelia, ať už nevěřícím, aby byli přivedeni k víře, nebo těm, kteří jsou již věřící, aby se jim dostalo poučení, upevnění a aby byli přivedeni k horlivějšímu životu. Pokud jde o kněze, ten „hlásá slovo ve své důstojnosti ‚služebníka‘ a má účast na prorocké autoritě Krista a Církve“ (PDB o. 26). Aby mohl věrně vykonávat tuto službu v souladu s přijatým darem, musí „především rozvinout velkou osobní důvěrnost s Božím slovem“ (tamt.). I kdyby ho jiní nevysvěcení věřící předčili ve výmluvnosti, to by vůbec nesmazávalo skutečnost, že svátostně zpřítomňuje Krista, Hlavu a Pastýře, a především od Něho získává účinnost jeho kázání. Tuto účinnost potřebuje farní společenství, zvláště v nejcharakterističtější okamžiku hlásání slova posvěcenými sluhy: tím je právě liturgické hlásání evangelia a homilie, která po něm následuje, a toto obojí je vyhrazeno knězi.

5. Také úkol vést jako pastýř společenství je funkcí, která přísluší farářům. Vyplyvá ze zvláštního vztahu ke Kristu, Hlavě a Pastýři. Je to poslání, které získává svátostný charakter. Tuto funkci nesvěřuje knězi společenství, nýbrž prostřednictvím biskupa přechází na něho od Pána. Potvrdit to zcela jasně a uplatňovat tuto funkci s pokornou autoritou představuje nezastupitelnou službu pravdě i církevní komunitě. Spolupráce s ostatními, kteří nepřijali tuto svátostnou způsobilost od Krista, je žádoucí a často nutná. Oni však nemohou žádným způsobem suplovat úkol pastýře, který přísluší farářům. Extrémní případy nedostatku kněží, které vedou při uskutečňování pastorační péče ve farnosti k intenzivnější a širší spolupráci s věřícími, kterým nebylo propůjčeno služebné kněžství, nepředstavují naprosto žádnou výjimku z tohoto zásadního kritéria péče

o duše, jak bylo neodvolatelným způsobem stanoveno kanonickou normou (srov. KKP kán. 517, § 2). Na tomto poli, dnes velice aktuálním, představuje mezidikasterní exhortace *Ecclesiae de mysterio*,^(*) kterou jsem *in forma specifica* potvrdil, bezpečnou směrnicí, kterou je třeba dodržovat.

Při plnění vlastní povinnosti vůdce s osobní odpovědností, získá farář jistě podporu poradních orgánů, o kterých hovoří právo (srov. KKP kán. 536–537); ty však musí zůstat věrné svému **poradnímu** poslání. Proto je nutné vyvarovat se každé formy, která má ve skutečnosti tendenci podvazovat vedení kněze a faráře, protože tím by byla sama podstata farní komunity deformována.

6. Nyní se obracím v myšlenkách plných citu a vděčnosti k farářům roztroušeným ve světě, zvláště k těm, kteří pracují v předpolí evangelizace. Chci je povzbudit, aby pokračovali ve svém úkolu, namáhavém, ale opravdu drahocenném pro celou církev. Doporučuji každému z nich, aby se při každodenním plnění „munus pastorale“ obracel s prosbou o mateřskou pomoc na blahoslavenou Pannu Marii a snažil se žít s ní v hlubokém společenství. Jak jsem napsal v listu kněžím k Zelenému čtvrtku 1979, „máme zde úžasnou a pronikavou dimenzi blízkosti Kristovy Matky“ (o. 11). Když slavíme mši svatou, draží bratři kněží, **vedle nás stojí Matka Vykupitele**, která nás uvádí do tajemství výkupné oběti svého božského Syna. „Ad Jesum per Mariam“, to nechť je každodenním programem duchovního i pastoračního života!

S těmi pocity vás ujišťuji svou modlitbou a každému uděluji zvláštní apoštolské požehnání, které rád rozšiřuji na všechny kněze světa.

Bolletino Vaticano 23. 11. 2001

(*) Instrukce k některým otázkám o spolupráci laiků na službě kněží.

Poselství Jana Pavla II. k Světovému dni misií 2002

1. Evangelizační poslání Církve je v podstatě hlásání Boží lásky, milosrdenství a odpuštění, které lidem zjevil Ježíš Kristus, náš Pán, skrze svůj život, smrt a zmrtvýchvstání. Je to hlásání radostné zvěsti, že Bůh nás miluje a chce, abychom všichni byli spojeni v jeho milosrdné lásce tím, že nám odpouští, a chce, abychom i my odpouštěli druhým i těžké urážky. To je slovo smíření, které nám bylo svěřeno, protože, jak říká svatý Pavel, *Bůh pro zásluhy Kristovy smířil svět se sebou, lidem už nepřičítá jejich poklesky a nám svěřil kázání o tomto smíření* (2 Kor 5,19). To je ozvěna a odvolání na poslední vzdech Krista na kříži: *Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí* (Lk 23,34).

To je tedy syntéza základních obsahů Světového dne misií, který slavíme příštího 20. října a který je věnován podnětnému tématu: **Poslání a hlásání odpuštění**. Jedná se o událost, která se opakuje každý rok, ale která v průběhu času neztrácí na svém významu a důležitosti, protože toto poslání představuje naši odpověď na poslední Ježíšův příkaz: *Jděte, učte všechny národy... učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal* (Mt 28,19).

2. Na začátku třetího tisíciletí vyvstává misijní povinnost s ještě větší naléhavostí, protože, jak jsem připomněl již v encyklice *Redemptoris Missio*, „počet těch, kteří neznají Krista a nejsou součástí jeho Církve, se ustavičně zvětšuje a od skončení koncilu se takřka zdvojnásobil. Pro tak velké množství lidí, které Otec miluje a pro které seslal svého Syna, je naléhavost misií evidentní“ (RM 3). S velkým apoštolem a evangelizátorem svatým Pavlem chceme opakovat: *Že hlásám evangelium, tím se nemohu chlubit, to je mi uloženo jako povinnost, a bě-*

da, kdybych ho nehlásal (1 Kor 9,16–17). Pouze Boží láska, která dokáže sbratřit lidi všech ras a kultur, může odstranit bolestná rozdělení, ideologické protiklady, ekonomickou nerovnost a násilnou zvlášť, které stále ještě utiskují lidstvo.

Známe dobře strašné války a revoluce, které potřísnily krví právě uplynulé století, a konflikty, které bohužel sužují svět takřka jako epidemie. Současně neutichají vzdechy tolika lidí, kteří žijí ve velké hmotné i duchovní bídě a zakoušejí velkou zizeň po Bohu a po jeho milosrdné lásce. Výzva Pána, abychom hlásali Dobrou novinu, zůstává i dnes platná; stává se dokonce ještě naléhavější.

3. V apoštolském listě *Novo millennio ineunte* jsem zdůraznil důležitost rozjímání o trpící a oslavené tváři Krista. Srdcem křesťanského poselství je hlásání velikonočního tajemství Krista ukřižovaného a zmrtvýchvstalého. Bolestná tvář Ukřižovaného „nás vede, abych zakusili ten nejparadoxnější aspekt jeho tajemství, které se vynořuje v hodině poslední, v hodině Kříže“ (NMI 25). Na kříži nám Bůh zjevil všechnu svou lásku. Kříž je klíčem, který poskytuje volný přístup k *moudrosti, která není moudrostí tohoto světa ani moudrostí těch, kteří tento svět ovládají, nýbrž k moudrosti, která je od Boha, plná tajemství a skrytá* (1 Kor 2,6,7).

Po uzávěrci tohoto čísla jsme obdrželi zprávu, že Svatý otec ve svém apoštolském listu „Rosarium Virginis Mariae“ (Růženc Panny Marie), který byl 16. října 2002 zveřejněn ve Vatikánu, vyhláší „Růžencový rok“ (od října letošního roku do října roku 2003) a ustanovuje dalších pět růžencových tajemství. V příštím čísle se této události budeme věnovat podrobněji.

Kříž, na kterém již prosvítá vítězná tvář Zmrtvýchvstalého, nás uvádí do plnosti křesťanského života v dokonalosti lásky, protože zjevuje Boží vůli sdílet s lidmi svůj život, svou lásku a svou svatost. Církve vychází z tohoto tajemství a pamětlivá slov Pánových *buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec* (Mt 5,48), chápe stále lépe, že její poslání by nemělo smysl, kdyby nevedlo k plnosti křesťanského života, tj. k dokonalosti lásky a svatosti. Z kontempace Kříže se učíme žít v pokoře, v odpuštění, v pokoji a společenství. To byla zkušenost svatého Pavla, který napsal Efezanům: *Povzbuzuji vás, já, vězněný pro Pána: žijte způsobem hodným toho povolání, které jste dostali: buďte přítom všestranně pokorní, mírní a trpěliví; snásejte se navzájem v lásce a horlivě se snažte zachovávat jednotu ve smýšlení, spojení poutem pokoje* (Ef 4,1–3).

A Kolosanům dodal: *Jako od Boha vyvolení, svatí a milovaní projevujte navzájem milosrdné srdce, dobrotu, pokoru, mírnost a trpělivost. Snásejte se navzájem a odpouštějte, má-li kdo něco proti druhému. Pán odpustil vám, proto odpouštějte i vy. A nad to nade všechno mějte lásku, ona je svorník dokonalosti. Ať ve vašem srdci vládne Kristův pokoj: k němu jste byli povoláni v jednom těle* (Kol 3,12–15).

4. Draží bratři a sestry, Ježíšův výkřik na kříži (srov. Mt 27,46) neprozrazuje úzkost zoufalce, nýbrž je to modlitba Syna, který obětuje svůj život Otci za spásu všech. Z kříže Bůh ukazuje, za jakých podmínek je možno uskutečnit odpuštění. Na nenávist, s jakou ho jeho pronásledovatelé přibíli na kříž, odpovídá tím, že jim odpouští. Nejen že jim odpustil, ale ještě je miluje, přeje jim dobro, a proto se za ně modlí. Jeho smrt se

Učím se umírat, učím se žít

stává opravdovým a nejvlastnějším zjevením lásky.

Před velkým tajemstvím Kříže se můžeme jediné hluboce sklonit v adoraci. „Aby člověku představil Otcovu tvář, Ježíš musel na sebe vzít nejen tvář člověka, ale dokonce vzít na sebe „tvářnost“ hříchu. *S tím, který byl bez hříchu, jednal kvůli nám jako s největším hříšníkem, abychom my skrze něho byli spravedliví u Boha*“ (2 Kor 5,21; NMI 25). Absolutním Kristovým odpuštěním i jeho pronásledovatelům začíná nová spravedlnost Božího království.

Během Poslední večeře řekl Vykupitel apoštolům: *Nové přikázání vám dávám: Milujte se navzájem: jak jsem já miloval vás, tak se navzájem milujte vy. Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem* (Jan 13,34-35).

5. Zmrtvýchvstalý Kristus daruje svým učedníkům pokoj. Církev věrná přikázání svého Pána pokračuje v hlásání a obraně míru. Prostřednictvím evangelizace pomáhají věřící lidem, aby se poznávali jako bratři, kteří jako poutníci na zemi po různých cestách všichni společně kráčí k společné vlasti, kterou Bůh skrze různé cesty, známé pouze jemu, nám ustavičně ukazuje. Hlavní cestou misie je upřímný dialog (srov. Ad gentes 7; Nostra aetate), dialog, „který se nerodí z taktiky nebo zájmů“ (Redemptoris missio, 56) a není cílem sám o sobě. Dialog umožňuje spíše rozmlouvat s druhým s úctou a s pochopením, **aby se potvrdily principy, ve které věříme, když hlásáme s láskou nejhlubší pravdy víry**, které jsou radostí, nadějí a smyslem života. Dialog je v podstatě skutečným duchovním podnětem, který „směřuje k očistění a k vnitřnímu obrácení, a jestliže učenlivě sleduje Ducha, bude duchovně plodný“ (tamté.).

Úkol pozorného a ohleduplného dialogu je *conditio sine qua non* pro autentické svědectví o spásné Boží lásce. Tento

Bratři a sestry, přátelé Ježíšovi skrze Pannu Marii!

Před dvěma léty se na stránkách tohoto časopisu objevila krátká zprávička, že je těžce nemocen P. Filip Maria Antonín Stajner, naposledy farář v Římově a několikaletý spolupracovník Matice cyrilometodějské. Tento P. Filip je ještě naživu a dovoluje si oslovit Vás těmito řádky. Především děkuji za Vaše modlitby.

Moje nemoc, tzv. ALS, postihuje pohybové nervstvo, takže všechny pohybové svaly na těle se postupně ztrácejí, včetně svalů dýchacích. Pacienti s mou nemocí žijí jen málo roků. Kladu si otázku, co tím Pán zamýšlí? Nemoc začala v polovině Milostivého léta 2000, když jsem se vrátil z Fatimy, kde Svatý otec blahorečil Hyacintu a Františka a kde oznámil zveřejnění třetí části Fatimského proroctví. Jako kněz a i předtím jsem se setkával s mnoha nemocnými a umírajícími. Prožíval jsem

to s nimi a poskytoval jim útěchu. Najednou jsem se sám ocitl v jejich kůži. Věděl jsem, že přílišné psychologizování nebývá ani pravdivé. Popisované fáze úleku, nepřijetí, vzdoru a nakonec přijetí nemoci jsem na sobě neprožíval. Když jsem se poprvé dozvěděl, že mám nějakou smrtelnou nemoc, musím popravdě říci, že jsem se zaradoval, totiž proto, že Pán Bůh mě navštívil, že si mě ve své lásce všiml. Tato

dialog je hluboce svázán s vůlí po odpuštění, protože ten, kdo odpuští, otevírá oči pro druhé a stává se schopným milovat a chápat bratra a vstupovat s ním do souzvuku. Podle Ježíšova příkladu uplatnění odpuštění je výzvou k otevření srdce, uzdravuje rány hříchu a rozdělení a vytváří pravé společenství.

6. Slavením Mezinárodního dne misí se nabízí všem vhodná

euforie ovšem netrvala dlouho. I když v podstatě radost mám, radost z Boha. Nemoc spolu přináší mnoho zkoušek a má i své nepříjemné okolnosti. Úporné bolesti sice nemám, ale nemohu se ani podrbat na nose, nemluvě o nemožnosti číst, psát, telefonovat, ani na návštěvu nemůžu, těžko se mi mluví. Valnou většinu dne strávím na lůžku v modlitbě růžence před sochou Panny Marie, kterou jsem před čtrnácti léty přivezl z Fatimy. Už dříve jsem Pána prosil, abych si očištěc mohl odbýt na zemi, a nedlouho před onemocněním jsem začal vidět, že obnově Církve a příchodu Království Boží Vůle na zemi snad už pomohu jen obětí. Ostatně biskup ukládá novoknězi při kněžském svěcení: „Přinášej oběť Kristovu a sám se stávej obětí.“ Měl jsem v životě dobré nápady a přání; jakoby mi Pán všechno vzal. Zbývá mi naučit se podstatě dobrého trpění a umírání – živé důvěře v láskyplnou a milosrdnou Boží Prozřetelnost, a to je konec konců i postata umění dobře žít.

Snad jen dodám, že jsem výslovně neřádal, abych byl smířnou obětí. Rád bych se nechal uzdravit, „abych pro Církev ještě něco udělal,“ jak píše otec Tomáško. A tak se obracím k ctihodnému služebníku Božím panu kardinálu Bernovi o přímmluvu.

P. Filip M. A. Stajner

příležitost, aby se porovnali s požadavky nekonečné Boží lásky. Lásky, která požaduje víru; lásky, která nás vyzývá, abychom všechnu svou důvěru vložili do Něho. *Bez víry se však nelze libit Bohu; kdo chce přijít k Němu, musí uvěřit, že Bůh odměňuje ty, kdo ho hledají* (Žid 11,6).

Při této výroční připomínce jsme vyzváni, abychom se vytrvale modlili za misie a spolupra-

covali všemi prostředky s aktivitami, které Církev rozvíjí ve světě, aby vybudovala Boží království, „království věčné a všeobecné: království pravdy a života, království svatosti a milosti, království spravedlnosti, lásky a pokoje“ (Preface o slavnosti Krista Krále). **Jsme povoláni především, abychom životem vydávali svědectví o našem dokonalém sepjetí s Kristem a jeho evangeliem.**

Ano, nikdy se nesmíme stydět za evangelium, nesmíme mít strach prohlašovat se za křesťany ani zamlčovat svou vlastní víru. Je naopak nutné ustavičně hovořit, rozšiřovat prostor pro hlásání spásy, protože Ježíš slíbil, že zůstane vždy a všude přítomen uprostřed svých učedníků.

Mezinárodní den misí, opravdový a skutečný svátek misí nám tak pomáhá, abychom lépe odhalili hodnotu našeho povolání osobního i společného. Podněcuje nás totiž, abychom šli na pomoc *těm nejmenším bratřím* (srov. Mt 25, 40) prostřednictvím misionářů roztroušených ve všech částech světa. To je úkol *Apoštolského misijního díla*, které slouží misím Církve, aby nechybělo těch, kteří těm nejmenším lámou chléb Slova a ustavičně jim přinášejí nevyčerpatelný dar lásky, která pramení ze Srdce samého Spasitele.

Drazí bratři a sestry! Svěřujeme tento náš úkol hlásat evangelium, stejně jako veškerou evangelizační aktivitu Církve nejsvětější Marii, Královně misíi. Nechť ona nás provází na naší cestě objevování, hlásání a vydávání svědectví o Boží lásce, která odpuští a obdařuje člověka pokojem.

S těmito pocity posílám apoštolské požehnání všem misionářům a misionářkám roztroušeným po světě, těm, kteří je provázejí svými modlitbami a bratrskou pomocí, všem křesťanským obcím, dávným i nově založeným, a přeji všem stálou Boží ochranu.

Jan Pavel II.

Skutečná tvář otce Pia (43)

Člověk má potěšení v hříchu, zatímco Bůh kvůli hříchu je smutný až k smrti a smáčí ho krvavý pot v předsmrtném strachu ze strašného utrpení.

Ne, nedokážu proniknout tu nesmírnou lásku a bolest bez pomoci Tvé milosti, ó Bože! Dej mi přístup do nejtajnějších hlubin Ježíšova Srdce, abych mohl poznat hořkost, která byla Jeho společníci na Olivové hoře až k samým branám smrti, a potěšit ho v Jeho poslední opuštěnosti. Necht' se spojím s Ním, opuštěným od Otce i od Něho samého, abych spolu s Ním podstoupil pokání a dostiučinění.

Maria, Matko Bolestná, dovol mi kráčet v Ježíšových stopách a spojit se vnitřně s Jeho utrpením a Tvým smutkem!

Můj anděle strážný, udržuj všechny mé síly ve spojení s trpícím Ježíšem, aby se od Něho už nikdy neodloučily...

Na konci svého pozemského života, kdy se nám zcela odevzdal ve Svátosti své Lásky, náš Pán obrátil své kroky do zahrady Olivové, kterou znali Jeho učedníci, ale kterou znal také Jidáš. Cestou je poučoval a připravoval na utrpení, které jej čeká; povzbuzoval je, aby snášeli z lásky k Němu pomluvy a pronásledování až k smrti, chtěl je totiž přetvořit podle své podoby, neboť byl jejich božským vzorem...

Když vstoupil do hořkosti muk, nemyslel na sebe, ale na tebe.

Jaké propasti lásky obsahuje Jeho Srdce! V Jeho svaté tváři se zračí smutek a něžnost. Jeho slova tryskají z nejtajnějších hlubin Srdce a jsou přeplněna láskou...

Ó Ježíši, moje srdce umdlévá při pomýšlení na lásku, která Tě nutí, abys vyšel vstříc umučení! Učil jsi nás, že největším důkazem lásky je, když dáme život za ty, které milujeme. A Ty jsi zde ochoten přiložit k těmto slovům pečeť vlastního příkladu...

V zahradě se Mistr vzdaluje od učedníků a dovolí pouze třem, aby byli svědky Jeho agónie: Petrovi, Jakubovi a Janovi. Oni, kteří ho viděli proměněného na hoře Tábor, budou mít sílu, aby poznali Boha - Člověka v bytosti zdrcené smrtelnou úzkostí?

Když vstoupil do zahrady, řekl jim: „Zůstaňte zde! Bďte a modlete se, abyste nepodlehli pokušení. Buďte bdělí, protože nepřítel nespí. Vyzbrojte se zavčas modlitbou, abyste nebyli zaskočeni a nakloněni k hříchu. To je hodina temnot.“

Když je napomenul, vzdalil se, co by kamenem dohodil, a padl tváří k zemi. Jeho duše byla ponořena do moře hořkosti a žalu bez hranic.

Je již pozdě. Vybledlou noc naplňují ponuré stíny. Měsíc jako by byl zalitý krví. Vítr ohýbá stromy a proniká až do morku kostí. Celá příroda jako by truchlila v tajemné úzkosti.

Ó noci jedinečná, jiným nepodobná...

Zde je místo, kam se Ježíš přišel modlit. Své svaté lidství zbavuje síly, k jaké jej opravňuje ke spojení s božskou osobou. Pohrouží se do propasti smutku, strachu a ponížení. Jeho mysl jako by sahala až na samé dno...

Dívá se předem na celé své umučení.

Vidí Jidáše, svého milovaného apoštola, který jej prodal

za několik stříbrných... Nyní je na cestě do Getseman, aby ho zradil a vydal. Copak ho krátce předtím nenasytil svým tělem a nenapojil svou krví? Klečel před ním a umyl mu jeho nohy, přitiskl na své srdce a políbil svými rty. Co neučinil, aby ho zadržel před svatokrádeží nebo alespoň přivedl k lítosti! Ale ne. Jidáš spěchá do své záhuby. A Ježíš pláče.

Vidí sám sebe, jak ho vlečou ulicemi Jeruzaléma, kde ho před několika dny provolali za Mesiáše. Vidí sebe, jak je políčkován před veleknězem. Slyší výkřiky: „Ukřížuj ho!“ On, který je Stvořitelem života, je smýkáán jako hadr od jednoho soudu k druhému.

Lid, jeho lid, tak milovaný, tak bez míry obdarovaný, mu ubližuje, vysmívá se mu, hlasitým voláním se domáhá Jeho smrti, a to jaké smrti! Ukřížování! Slyší falešná obvinění. Vidí, jak ho bičují, jak mu vkládají na hlavu korunu z trní, jak ho urážejí a zdraví jako falešného krále.

Vidí, jak je odsouzen na smrt ukřížováním, jak vystupuje na vrchol Kalvárie a padá pod břemenem kříže...

Vidí, jak ho na hoře Kalvárii oloupí o šat, napnou na kříž a bez lítosti mu vrážejí hřeby do těla, aby visel tváří v tvář nebi i zemi. Visí na hřebecích a trpí nevýslovná muka... Můj Bože, jak dlouhý je ten tříhodinový smrtelný zápas uprostřed výsměchu chátřů, opilé vztekem!

Vidí, jak mu strašná žízeň šíří hrdlo i vnitřnosti, jak ho napájějí octem a žlučí.

Vidí Otce, který ho opustil, a Matku, pohrouženou v bolesti.

A nakonec ta smrt mezi dvěma zločinci. Jeden se vyznává a může být spasen, ale druhý zlořečí a umírá v zoufalství.

Vidí Longina, římského setníka, který se přibližuje, aby mu probodl srdce.

Je dokonáno. Poslední ponížení těla i duše na prahu rozloučení...

To všechno plyne, scéna za scénou, před Jeho zrakem, naplňuje nitro zděšením a hrůzou...

Necouvne zpět?

Od prvé chvíle přijal vše, co ho čeká, a se vším souhlasil. Odkud tedy ten bezmezný strach? To proto, aby využil svého lidství jako terče, který zasáhnou rány Spravedlnosti, zneuctěné hříchem.

V tomto osamění Kristova mysl prožívá všechno, co má vytrpět. Trest musí mít míru hříchu... Je zdrcen, protože to On sám, z vlastní vůle se vydal napospas strachu, slabosti a zděšení.

Zdá se, že dospěl až k vrcholu bolesti. Leží na tváři před majestátem svého Otce. Svátá tvář Boha člověka, který je oblažován patřením na Něho, leží v prachu, změněná k nepoznání. Ó můj Ježíši! Copak nejsi Bůh? Pán nebe a země? Roven Otcí? Proč se tak ponižuješ a ztrácíš dokonce i lidské vzezření?

Ach ano, já rozumím! Chceš mne naučit, mne pyšného, že abych mohl obcovat s nebem, musím se ponížít do hloubi země. Tvoje ponížení je trestem za moji povýšenost. Abys smířil nebe se zemí, snižuješ se k zemi, jako bys chtěl do ní vtisknout políbení pokoje ...

Ježíš vstává, obrací prosebně zrak k nebi a pozvedá ruce a pohrouží se do modlitby.

(Pokračování příště)

Diecéze Hradec Králové – Libice nad Cidlinou: V neděli 27. 10. v 15.00 hod. pokračuje nověna u sv. Vojtěcha a Radima za povolání k duchovnímu stavu a obrácení národa.

Kocliřov u Svitav: Hlavní program duchovní obnovy I. mariánské soboty v ČM Fatimě 2. 11. od 14.00 hod. tajemství utrpení a smrti. Modlitby a adorace za zeměle.

Kocliřov u Svitav: Katolické hnutí Fatimský apoštolát pořádá ve dnech 21.–24. 11. exercicie na téma harmonizace manželství a rodičovství. Plné 3 dny. Cena 750 Kč s plnou penzí. Přihlášky – tel./fax: 461 543 164.

Diecéze Brno: Podzimní oblastní setkání Fatimského apoštolátu je v pondělí 4.11. v Brně-Jundrově v sále kina Svratka. Zahájení v 18.00 hod.

Arcidiecéze Olomouc – Vlčnov: Podzimní oblastní setkání Fatimského apoštolátu je v neděli 24.11. v 15.00 hod. v kostele ve Vlčnově.

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

pohled do světa těch, kteří tak pečliví a příčinliví nebyli. To, čemu říkáme „očistec“, je ve skutečnosti místo **nekompromisní pravdy**. Během svého pozemského života si můžeme pomáhat nejrůznějšími výmluvami, vytáčkami, důvody a alibismy, ale to vše nám vydrží jen do chvíle, kdy nás smrt nesmlouvavě postaví tváří v tvář pravdě a kdy uvidíme všechny hodnoty tak, jak jsou. Uvidíme pak nejen každíčkou svou myšlenku, slovo a skutek takové, jaké před Boží tváří skutečně jsou, ale uvidíme bez pardonu také do nejmenších podrobností všechny důsledky a následky každé své myšlenky, každého vysloveného slova a provedeného skutku, které jsme učinili, a současně i důsledky toho, na co jsme nepomysleli, co jsme nevyslovili a neučinili, ačkoliv jsme na to měli myslet, měli jsme to vyslovit a vykonat.

Někdo namítne, jak je možné chtít, aby se člověk tak ustavičně celý život hlídal a kontroloval. Na to je obdivuhodně jednoduchá a prostá odpověď, která bude pak, při pohledu pravdě do očí, tou největší samozřejmostí: na to všechno postačí **mít v srdci lásku**. To bude pro všechny ten největší šok, až bez klapek sebe-lásky na očích uvidí, jak to vlastně bylo všechno jednoduché: stačilo dát se vést nikoliv egoismem, ale opravdovou a nezištnou láskou, podobnou té, jakou nás od věčnosti miluje náš Otec. A nemění šok vyvolá poznání, do jakých podrobností máme ve své duchovní dokumentaci zaregistrováno všechno, co jsme kdy mysleli, řekli a učinili. Ani jedna vteřina se nevymkne přesné evidenci a důslednému vyhodnocení. Co nebylo vykonáno z lásky, skončí nenávratně na straně ztrát. Žádná z těchto ztrát nám nebude připadat lehká, nýbrž až nesnesitelně bolestná. Každý z nás se může na příklad zamyslet nad tím, jak z pohledu lásky k Bohu a k bližním vysvětlit a vyhodnotit tisíce hodin utracených v bezuzdné televizní podívané.

Kéž nás starosti o květinovou a světlenou výzdobu našich hřbitovů nezaměstnají více než zamyšlení nad tím, jak figuruje naše dosavadní osobní bilance v celkové bilanci společenství svatých. Naším zemřelým, kteří již vidí všechny věci a souvislosti tak, jak jsou, a každým mankem lásky nevýslovně trpí, sami si však již pomoci nemohou, můžeme být nápomocni právě svojí umocněnou láskou, která je jedinou možností, jak nahradit bolestné ztráty a odškodnit ty, kteří byli poškozeni. Tak si s nesmírnou velkodušností počínali ti, které nám Církev dává za vzor a kteří již oslavují Boha za jeho lásku.

-red-

Seminář o rozpoznávání povolání pro mladé muže. Mezinárodní katolický institut Miles Jesu organizuje dne 23. 11. 2002 od 9.00 do 17.00 hod. v Petřinu, Veveří 15, Brno – Seminář o rozpoznávání Boží vůle a životního povolání.

Přihlášky a informace na adrese:

Miles Jesu, Kamenná 59, 639 00 Brno, tel. 5/543215265, e-mail: mjbbrnomen@brn.czn.cz

Liturgická čtení

Neděle 27. 10. - 30. neděle v mezidobí

1. čt.: Ex 22,20-26
Ž 18(17),2-3a.3bc-4.47+51ab
Odp.: 2 (*Miluji tě, Hospodine, má silo!*)
2. čt.: 1 Sol 1,5c-10
Ev.: Mt 22,34-40

nebo slavnost Výročí posvěcení kostela

1. čt.: 1 Král 8, 22-23.27-30
Ž 84(83),3.4.5+10.11
Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj přibyték, Hospodine zástupů!*)
2. čt.: 1 Kor 3,9c-11.16-17
Ev.: Mt 16,13-19

Pondělí 28. 10. - svátek

sv. Šimona a Judy
1. čt.: Ef 2,19-22
Ž 19(18),2-3.4-5
Odp.: Řím 10,18b
(*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)
Ev.: Lk 6,12-19

Úterý 29. 10. - ferie

1. čt.: Ef 5,21-33
Ž 128(127),1-2.3.4-5
Odp.: 1a (*Blaze každému, kdo se bojí Hospodina.*)
Ev.: Lk 13,18-21

Středa 30. 10. - ferie

(v královéhradecké diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)
1. čt.: Ef 6,1-9
Ž 145(144),10-11.12-13ab.13cd-14
Odp.: 13c (*Věrný je Hospodin ve všech svých slíbech.*)
Ev.: Lk 13,22-30

Čtvrtek 31. 10. - nez. pam. sv. Wolfganga

1. čt.: Ef 6,10-20
Ž 144(143),1.2.9-10
Odp.: 1a (*Veleben bud Hospodin, má skála!*)
Ev.: Lk 13,31-35

Pátek 1. 11. - slavnost Všech svatých

1. čt.: Zj 7,2-4.9-14
Ž 24(23),1-2.3-4ab.5-6
Odp.: srov. 6 (*To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!*)
2. čt.: 1 Jan 3,1-3
Ev.: Mt 5,1-12a

Sobota 2. 11. - Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

1. čt.: 2 Mak 12,43-46
Ž 103(102),8+10.13-14.15-16.17-18
Odp.: Ž 37(36),39a (*Spravedlivým přichází spása od Hospodina.*)
2. čt.: Řím 5,5-11
Ev.: Mt 5,1-12a

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	27. 10.	28. 10.	29. 10.	30. 10.	31. 10.	1. 11.	2. 11.
Antifona	919	1673	949	964	980	1573	1785
Žalm	784	786	783	784	784	783	786
Ranní chvály:							
Hymnus	920	1567	949	964	981	1573	1582
Antifony	920	1674	950	965	981	1574	1786
Žalmy	921	813	950	965	981	813	1786
Kr. čtení a zpěv	923	1674	953	969	985	1574	1789
Antifona k Zach. kantiku	723	1675	953	969	1569	1575	1789
Prosby	924	1675	953	969	985	1575	1790
Záv. modlitba	723	1568	954	970	1569	1575	1582
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	792	954	970	986	1264	1792
Antifony	925	940	955	971	987	1576	1792
Žalmy	926	940	955	971	987	1265	1792
Krátké čtení	927	1676	957	973	989	1576	1795
Záv. modlitba	723	1568	957	973	990	1575	1582
Nešpory:							
Hymnus	915	929	1677	959	975	1577	1024
Antifony	916	929	1678	960	976	1570	1025
Žalmy	916	930	1678	960	976	1570	1025
Kr. čtení a zpěv	918	933	1680	962	979	1572	1027
Ant. ke kant. P. M.	722	723	1681	962	979	1572	723
Prosby	918	933	1681	963	979	1572	1028
Záv. modlitba	723	723	1568	963	980	1575	724
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1238	1238

Malice cyrilometodějská s. r. o. nabízí...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@malicecm.cz,
tel.: 585 500 431, fax: 585 222 803

DOTISKY Z NAŠEHO NAKLADATELSTVÍ

Josef Janšta: ADVENT

Příběhy ze života dětí a mládeže, příklady světců, svědectví, čtení na pokračování, modlitba na konci každého čtení – to vše tvoří soubor na každý den adventu. Vychází jako 1. svazek edice Večerní čtení, která postupně zahrne další období církevního roku. Rodiče, prarodiče či vychovatelé, kteří rádi s dětmi čtou před spaním a modlí se nebo hledají k tomu inspiraci, dostávají do rukou velmi dobrou pomůcku s ilustracemi Lucie Fričové.

Brož., v edici Večerní čtení svazek 1,
A5, 128 str., 85 Kč

Josef Janšta: DESATERO

„Svobodné činy člověka se řídí zvláštním Božím zákonem, kterému říkáme mravní zákon. Svoboda není v tom, že si děláme, co chceme, ale že poznané dobro konáme dobrovolně, protože je chceme, a zlé odmítáme, protože je nechceme. Bůh nám v Písmu svatém potvrzuje, že zdrojem zla ve světě je pýcha.

Bůh stvořil člověka, ale člověk se rozhodl jít svou vlastní cestou. Na této cestě mu Bůh dal Desatero, ale člověk se rozhodl ho nepřijmout. Desatero Božích přikázání obsahuje základní požadavky lidského mravního života. Desatero je rozvedením toho, co nám ukládá naše svědomí.“

Kam dojdeme, nebudeme-li respektovat tato základní Boží přikázání, jejichž podstatou je především láska dobrotivého Boha k nám

hříšníkům a jež jsou vyjádřením přirozeného zákona v člověku, který mu byl dán při stvoření?

Mnoho rodičů se ocitá před obrovským problémem, jak nenásilnou formou předat dospívajícím dětem základní morální hodnoty. Na pomoc jim přichází tato knížka, která prostřednictvím putavých příběhů z každodenního života k jednotlivým přikázáním vštěpuje čtenářům úctu k pravdomluvnosti, čestnosti, odvaze, poslušnosti a lásce.

Kniha je vhodná nejen jako doplněk ke katechezi, ale i k samostatné četbě pro děti od 13 let. Vhodný dárek zvláště pro ty, kdo přijímají svátost biřmování.

3., opravené vydání, brož., A5, 160 str., 76 Kč

José A. Merino OFM, přeložil a upravil C. V. Pospíšil OFM: FRANTIŠKÁNSKÁ CESTA PRO DNEŠNÍHO ČLOVĚKA

Tato kniha se snaží svěžím a neotřelým způsobem představit františkánský ideál dnešnímu člověku. Profesor Merino je vynikajícím znalcem nejen velkých mistrů františkánské školy, ale také jedním z významných představitelů současného existencialismu. Jeho mimořádný, vpravdě iberský temperament a erudice jsou zárukou nevšedního čtenářského zážitku. Tato kniha rozhodně není opakováním toho, co již bylo řečeno někým jiným. Nejedná se ani o historický pohled na počátky hnutí a na jeho hlavní představitele. Dalo by se říci, že je jakoby přiloženou rukou na puls dnešního františkánství.

Brož., A5, 88 str., 59 Kč

779 00 Olomouc 9
706 43/02
P.P.

TISK

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Malice cyrilometodějská s. r. o.